

Chương 3

Con Bạc

Màn đã mở

Cụ thể sẽ có hiệu quả thế nào, còn phải xem năng lực của đối phương.

1

Đã đến thời gian giao hẹn nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Tuấn Tùng đâu. Còn tên bắt cóc cũng không gửi tới thêm bất cứ thông tin nào, như thể họ đã bốc hơi biến mất khỏi thế giới này.

Thực ra, khi ngón tay cái đó mất đi sự sống, cũng có nghĩa là cái chết của Lý Tuấn Tùng đã được tuyên bố. Nỗi buồn của La Phi không hề vội hơn so với Trang Tiểu Khê, bởi vì đối với một vụ bắt cóc, con tin bị chết là thất bại lớn nhất, chưa nói đến chuyện tên bắt cóc còn lấy được tiền chuộc thành công ngay trước mắt cảnh sát.

Một cơ hội xoay chuyển tình thế khó xử khiến cảnh sát cuối cùng cũng có thể rầm rộ tiến hành việc điều tra phá án. Mặc dù cơ hội đó đến một cách rất bị động, nhưng nhanh chóng tóm được tên bắt cóc rõ ràng là con đường duy nhất để cứu vãn danh dự của cảnh sát.

Thông tin được báo về đầu tiên là kết quả khám xét chiếc xe Camry màu trắng của Lý Tuấn Tùng.

Trong xe không có vết máu, không có dấu vết của sự xô xát; Dấu vân tay lấy được trên cửa xe, vô lăng, cần số đều khớp với vân tay Lý Tuấn Tùng để lại trên các vật dụng hàng ngày; Xe không bị hỏng hóc, hiện trường không có dấu hiệu bị buộc phải dừng xe.

Kết quả này cho thấy: Cho đến thời điểm Lý Tuấn Tùng xuống xe, không hề xảy ra sự việc gì đặc biệt trong chiếc Camry. Nhưng sau đó Lý Tuấn Tùng đã đi đâu?

Lúc đầu, La Phi tin là Lý Tuấn Tùng nhất định đã lên một chiếc xe khác. Cho nên anh lập tức cử người kiểm tra toàn bộ camera giám sát trên đường ở khu phong cảnh Sở Cường. Camera giám sát hiển thị: Bắt đầu từ buổi tối ngày 23, cho đến tận 7 giờ sáng ngày 24, tất cả có bảy mươi sáu ô tô các loại có khả

năng đi qua con đường xảy ra vụ án ở dưới chân khu phong cảnh Sở Cường, cảnh sát đã lần lượt tiến hành điều tra bảy mươi sáu chiếc ô tô đó nhưng không phát hiện ra mục tiêu khả nghi đáng theo dõi nào.

Sau 7 giờ sáng ngày 24, trời đã sáng tỏ, số lượng ô tô đi vào khu phong cảnh tăng lên rất nhiều. Cảnh nhắc đến khả năng tên bắt cóc chọn thời điểm sau khi trời sáng để gây án là rất thấp, nên cảnh sát không tiếp tục điều tra thêm nữa.

Không lẽ hướng tư duy tìm xe là sai? Như vậy có nghĩa là Lý Tuấn Tùng đã rời khỏi nơi đó bằng cách khác. Ví dụ như đi bộ, hoặc sử dụng các phương tiện giao thông như xe đạp, xe máy... Như vậy cũng có thể chọn những con đường nhỏ không có camera giám sát, và không bị cảnh sát phát hiện.

Nếu không có ô tô, tên bắt cóc rất khó dùng biện pháp mạnh để khống chế Lý Tuấn Tùng. Có điều, với tính cách yếu đuối của Lý Tuấn Tùng, nếu tên bắt cóc dùng bạo lực uy hiếp, ông ta cũng có khả năng không phản kháng, mà tự nguyện đi theo đối phương.

Nói tóm lại, manh mối ở khu phong cảnh Sở Cường chỉ có thể tạm để đó. Muốn mở ra được nước đột phá, cảnh sát buộc phải tìm phương hướng khác.

Hướng suy nghĩ mà Kha Thủ Cần đưa ra ở phòng họp của sân bóng rất đáng chú ý. Sự thực là bắt đầu từ buổi tối ngày 30 tháng 10, cảnh sát đã tiến hành bí mật điều tra danh sách mà Trang Tiểu Khê liệt kê ra. Khi đã xác định được Lý Tuấn Tùng còn sống hay đã chết, phạm vi và độ sâu của các công việc điều tra tăng lên rất lớn. Đáng tiếc là sau khi đã điều tra toàn bộ những người trong danh sách, không hề phát hiện thấy người nào có điểm khả nghi đáng chú ý.

Không lẽ tên bắt cóc không nằm trong số những người biết rõ tình hình này? Khả năng này cũng có thể xảy ra. Ví dụ như, mấy sinh viên của Trang Tiểu Khê phải tham gia cuộc họp vào chiều ngày 30, nếu họ hàng, bạn bè của số sinh viên đó biết được việc này, cũng có nghĩa là biết được lịch trình công việc của Trang Tiểu Khê trong ngày hôm đó. Bởi vì thông tin này vốn không phải là chuyện bí mật gì, khi nói ra ngoài cũng sẽ không gây ra sự chú ý, cho nên có thể tên bắt cóc đã vô tình biết được việc này, như vậy thì cảnh sát sẽ rất khó dò đoán được hẳn trong biển người mênh mông.

Hai manh mối mà cảnh sát đã mất rất nhiều thời gian và công sức điều tra đều không còn hy vọng. Nhưng một manh mối khác lại có thu hoạch bất ngờ.

Tiêu điểm theo dõi manh mối này được khoanh vùng ở khu vực khán đài K của sân vận động Kim Sơn.

Trận đấu bóng diễn ra vào tối ngày 30 tháng 10 là trận đấu tiêu điểm quyết định đội bóng đoạt ngôi vô địch và vị trí thứ ba của mùa giải. Toàn bộ số vé của

trận đấu đã được bán hết sạch từ ba ngày trước khi diễn ra trận đấu. Trong tổng số hơn sáu mươi nghìn chỗ ngồi của hơn hai mươi khu vực khán đài trong toàn bộ sân vận động, hơn ba nghìn chỗ ngồi ở khu vực khán đài K là để dành riêng cho fan hâm mộ của đội khách. Số vé này do câu lạc bộ fan hâm mộ của đội khách phụ trách bán, cho nên cảnh sát đã từng hy vọng có thể tìm ra tên bắt cóc giấu mình trên khán đài của đội khách bằng cách điều tra ngược từ kênh bán vé.

Cần nhắc đến sự an toàn của sân bóng (không để cho fan hâm mộ của đội nhà vào khu vực đội khách), khi mua vé đội khách, cần phải đăng ký bằng thẻ hội viên câu lạc bộ người hâm mộ đội khách. Nhưng có rất nhiều cò vé cũng trà trộn vào trong câu lạc bộ để buôn bán vé kiếm lời. Cò lớn mua một cần vài chục vé, thậm chí cả trăm vé, sau đó bán ra với mức giá cao hơn. Bên dưới vẫn còn tò mò, mua mười hai mươi vé, có người còn đưa vé lên trang web Taobao để bán. Cho nên không có cách nào có thể điều tra được rất nhiều người mua vé thực sự.

Mặc dù vậy, cảnh sát vẫn liên hệ được với một lượng lớn người hâm mộ đội khách có mặt tại hiện trường qua câu lạc bộ người hâm mộ đội khách. Số người hâm mộ này đều đã nhận được thông báo về việc hợp tác điều tra từ cảnh sát thành phố, nội dung thông báo cho biết ít nhất có một tên bắt cóc đã từng giấu mình trên khu vực khán đài K trong thời gian diễn ra trận đấu, hy vọng là có người có thể cung cấp được manh mối liên quan.

Đến 4 giờ 20 phút chiều ngày mùng 1 tháng 11, quả nhiên có một tin tức được phản hồi về.

Một fan hâm mộ của đội khách tên là Vương Chí phản ánh: Lúc đó bên cạnh anh ta có một người đàn ông rất kỳ quặc. Người đàn ông đó đến một mình, mặc dù anh ta mặc áo cầu thủ màu đỏ của đội khách, nhưng nghe giọng nói thì lại là người của thành phố. Vương Chí vốn cho rằng anh ta là fan hâm mộ trong khu vực nhưng không mua được vé đội nhà, để được xem trận đấu, anh ta đành phải mua vé đội khách. Nhưng sau đó, Vương Chí lại phát hiện thấy không phải vậy, bởi vì đúng là người đàn ông đó cổ vũ cho đội khách. Nhất là khi đội khách gỡ hòa được một quả, anh ta thậm chí còn nhảy lên, hét to bằng phương ngữ của thành phố. Cũng bởi thế mà Vương Chí có ấn tượng rất sâu sắc về người này.

Một người bản địa lại cổ vũ cho đội khách? Đây thực sự là một biểu hiện vô cùng bất bình thường, có nhiều khả năng là cố tình che đậy điều gì đó. Có thể anh ta hoàn toàn không phải là một fan hâm mộ bóng đá thực thụ, mà đến xem trận đấu vì một mục đích mờ ám nào đó chăng?

La Phi rất quan tâm đến biểu hiện của người đàn ông đó sau khi trận đấu kết thúc, đáng tiếc là Vương Chí nói, khi trận đấu vừa kết thúc thì toàn bộ khu vực khán đài K đều trở nên điên cuồng, lúc đó Vương Chí cũng lao xuống phía dưới khán đài để cướp áo cầu thủ, nên không tiếp tục quan sát người đàn ông đó nữa.

La Phi hỏi số ghế ngồi của Vương Chí, biết được đó ghế số 36 hàng 17 khu vực khán đài K, người đàn ông quặc đó ngồi ở bên trái Vương Chí, tức là ghế ngồi số 37 hàng 17. La Phi bỏ điện thoại xuống, lập tức lấy đoạn băng ghi hình mà cảnh sát Thành đã quay được ở hiện trường trận đấu.

Trong kế hoạch hành động ngày hôm đó, Trang Tiểu Khê nhận được tin nhắn của tên bắt cóc, từ khu vực khán đài D di chuyển đến khu vực khán đài K, Thành phụ trách dõi theo Trang Tiểu Khê để ghi hình, lập tức điều chỉnh ống kính camera chiếu vào vị trí tương ứng. Có điều trước khi xác định trọng tâm là Trang Tiểu Khê, Thành đã nảy ra một suy nghĩ, anh mở rộng phạm vi bao quát của ống kính, mất hai mươi tư giây quét qua một lượt toàn bộ khán giả ở khu vực khán đài K. Lướt qua ba nghìn người chỉ trong vòng hai mươi tư giây ngắn ngủi, hành động này ở thời điểm đó xem ra không có ý nghĩa gì lớn, nhưng bây giờ thì khác.

La Phi căn cứ vào số ghế đã được xác định, khoanh vùng vị trí của người đàn ông đó trong băng ghi hình, sau đó phóng to hình ảnh của anh ta đến mức độ có thể nhìn ra được. Do độ phân giải có hạn, sau khi phóng to lên, độ nét của hình ảnh rất không lý tưởng, chỉ có thể thấy được hình dạng đại khái của anh ta.

La Phi in hình ảnh sau khi đã phóng to ra thành một tấm ảnh, sau đó mang đi gặp Trang Tiểu Khê để nhận dạng.

Mặc dù chồng đã bị hại, nhưng hôm qua Trang Tiểu Khê chỉ xin nghỉ một ngày, hôm nay đã tiếp tục trở về vị trí làm việc. Khi La Phi và Doãn Kiếm đến văn phòng khoa Xương bệnh viện Nhân Dân tìm Trang Tiểu Khê, bà đang chăm chú xem một bản báo cáo CT.

La Phi để tấm ảnh ra trước mặt Trang Tiểu Khê trong lòng thâm kinh ngạc về ý chí kiên cường của người phụ nữ này.

Trang Tiểu Khê nhìn chăm chú vào người đàn ông trong tấm hình một lúc, trầm ngâm nói: “Người này là...” Bà kéo dài giọng, vẻ như muốn xác nhận nhưng lại không dám khẳng định.

La Phi khuyến khích: “Dựa theo cảm giác đầu tiên của chị, chị nghĩ đến ai thì chính là người đó.”

Lúc này Trang Tiểu Khê mới lại nói: “Hình như là con trai của cái người đã chết đó.”

“Người chết nào?” La Phi nghe mà không hiểu gì.

“Chính là người chết trong lần xảy ra sự cố điều trị đó.”

“Sự cố điều trị?” - La Phi chợt nhớ ra, “Chị muốn nói đến lần xảy ra sự cố khiến Lý Tuấn Tùng bị mất việc?”

Trang Tiểu Khê gật đầu: “Con trai của người chết đó đến bệnh viện làm âm ỉ mấy lần liền, tôi cũng đã từng gặp... Tấm ảnh này trông hơi giống anh ta.” Nói xong, bà lại lẩm bẩm như thể nói một mình: “Ừ, tốt nhất là cho Tiêu Gia Lân xem thử xem.”

La Phi hỏi: “Tiêu Gia Lân là ai?”

“Ồ...” Trang Tiểu Khê ngẩng đầu lên, “Là chủ nhiệm khoa Y vụ ở bệnh viện chúng tôi, thời điểm xảy ra sự cố, chính anh ta là người đứng ra xử lý, anh ta quen mặt người nhà của người chết nhất. Cho nên phải hỏi anh ta thì mới chắc chắn.”

La Phi lập tức đề nghị: “Thế thì bây giờ chúng ta đi luôn đi.”

Trang Tiểu Khê nói: “Được.” Ba người đứng dậy, ra khỏi văn phòng đi về phía khoa Y vụ.

Trong hệ thống cấu tạo tổ chức của bệnh viện này, khoa Y vụ tương đương với bộ phận chủ quản hành chính, cần đứng ra điều hòa mọi việc liên quan đến điều trị trong và ngoài bệnh viện. Điều tra và xử lý các vụ mâu thuẫn liên quan đến điều trị là một trong những trọng điểm công việc hàng ngày của khoa Y vụ. Chủ nhiệm khoa Y vụ thường đều là nhân tài lãnh đạo, linh hoạt khôn ngoan, xử lý công việc khôn khéo, cũng là ứng viên cạnh tranh tiềm năng đối với vị trí giám đốc bệnh viện sau này.

Vừa nhìn thấy Tiêu Gia Lân, La Phi đã biết đây là một nhân vật lợi hại. Người này khoảng ngoài 40 tuổi, người hơi béo, dáng không cao. Khuôn mặt anh ta tròn xoe xoe, khi nhìn người khác đầu tiên là nheo mắt lại, như thể đang mỉm cười. Giấu được cặp mí mắt có vẻ lơ lơ đó là một đôi mắt tinh anh, ánh nhìn phát ra từ đôi mắt đó quan sát khắp người bạn, hết như tia X quang, soi thấu bạn trong giây lát.

Trang Tiểu Khê giới thiệu La Phi và Doãn Kiếm cùng mục đích đến gặp của hai người với Tiêu Gia Lân, anh ta liền vội đi vòng ra từ phía sau bàn làm việc, bắt tay La Phi rất chặt, lắc mấy cái, nói liên tục: “Các anh vất vả quá, vất vả quá!” Sau đó anh ta liền thay đổi sắc mặt, tỏ vẻ buồn bã, ánh mắt anh ta dừng lại trên mặt Trang Tiểu Khê một lát, ngậm ngùi nói: “Chà bác sĩ Lý là một người tốt... Sao lại có thể xảy ra sự việc như vậy được chứ!”

Trang Tiểu Khê không tiếp lời đối phương, bà hất cằm về, phía tấm ảnh, giục: “Nhờ chủ nhiệm Tiêu thử xem giúp.”

“Được, được!” Tiêu Gia Lân đưa tay cầm lấy tấm ảnh, ngắm nghía kỹ lưỡng hồi lâu rồi nói: “Đúng rồi, chính là tay đó.”

Tinh thần La Phi liền phẩn chấn hẳn: “Anh có chắc chắn không?”

“Chắc chắn, đúng là anh ta...”, Tiêu Gia Lân giơ ngón tay trở bàn tay phải gõ lên tấm ảnh, nói ra tên người trong ảnh, “Vương Cảnh Thạc!”

Nếu Trang Tiểu Khê và Tiêu Gia Lân đều đưa ra phán đoán giống nhau, thì việc này gần như chắc chắn một trăm phần trăm rồi.

Người nhà của người chết trong sự cố điều trị xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc của vụ án, việc này có nghĩa gì? La Phi nôn nóng hỏi: “Các anh có địa chỉ liên lạc của anh ta không?”

“Tôi có!” Tiêu Gia Lân nhiệt tình lấy điện thoại di động ra, tìm một hồi trong danh sách liên lạc, rồi đọc một dãy số điện thoại.

Doãn Kiếm ghi lại số điện thoại, hỏi La Phi: “Có gọi bây giờ không?”

“Gọi. Cứ nói là nhân viên chuyển phát nhanh, địa chỉ trên hóa đơn nhìn không rõ, cần đối chiếu lại với anh ta. Ngoài ra hỏi rõ xem anh ta có nhà không, nếu không có nhà thì bao giờ về?”

Doãn Kiếm gật đầu, lấy điện thoại di động bấm máy. Nhưng cậu lập tức chau mày báo cáo: “Tắt máy rồi.”

Bây giờ là hơn 5 giờ chiều, đáng lý phải là thời gian người ta bận rộn nhất với các mối liên hệ xã hội. Có ai lại tắt điện thoại di động vào giờ này chứ? Điểm khả nghi ở tay Vương Cảnh Thạc này đúng là ngày càng nhiều. La Phi lập tức phân công Doãn Kiếm: “Đi điều tra thông tin về người này, tôi muốn biết có thể tìm thấy anh ta ở đâu.”

Doãn Kiếm nhận nhiệm vụ, đi ra ngoài triển khai công việc. La Phi ở lại tiếp tục hỏi: “Sự cố điều trị đó rốt cuộc là làm sao? Xảy ra thế nào? Xử lý thế nào? Tôi muốn các anh kể tỉ mỉ xem.”

Tiêu Gia Lân và Trang Tiểu Khê nhìn nhau, Trang Tiểu Khê xòe tay hướng về Tiêu Gia Lân, ý bảo anh kể đi.

Tiêu Gia Lân liền bắt đầu thuật lại: “Bố của tay Vương Cảnh Thạc này tên là Vương Ngọc, trước đây làm chủ nhiệm văn phòng đối ngoại của tỉnh, cán bộ cấp sở, cũng được coi là một cán bộ cao cấp. Mùa thu năm kia, ông cụ bị bệnh thận nặng, đã làm phẫu thuật ở khoa Thận viện tôi, sau đó bắt đầu nằm viện điều trị. Lúc đó ông cụ cũng đã 79 tuổi rồi, sức khỏe cũng không tốt, cho nên mãi không hồi phục được. Nếu là người bình thường có lẽ không qua được ngay từ trước tết. Nhưng ông cụ là cán bộ cao cấp mà, nên đã cố gắng kéo dài bằng các loại thiết bị và thuốc nhập khẩu. Đến cuối năm ngoái, thực ra ông cụ đã trở thành người thực vật, tuần nào cũng phải chạy thận ba lần, thờ hoàn toàn bằng

máy hô hấp. Cứ như thế duy trì được thêm nửa năm, rạng sáng ngày 12 tháng 5 năm nay thì ông cụ đi. Vốn cứ nghĩ là mất vì bệnh bình thường, nhưng khi kiểm tra bệnh lý thì nguyên nhân chết lại là do máy hô hấp bị trục trặc. Thế là thành ra sự cố điều trị của bệnh viện rồi đúng không? Con trai ông ta không chịu, liên tục đến bệnh viện gây chuyện. Cuối cùng không còn cách nào nữa, bồi thường dứt điểm một lần cho anh ta một trăm bảy mươi nghìn tệ.”

Sau khi nghe qua sự việc, La Phi hỏi: “Tay Vương Cảnh Thạc này bao nhiêu tuổi? Làm nghề gì?”

“Khoảng 40 thì phải.” Tiêu Gia Lân dài giọng nói, “Hắn không có công ăn việc làm gì, là một gã lưu manh.”

“Khoảng 40?” La Phi tính toán chênh lệch tuổi tác giữa hai bố con rồi phỏng đoán, “Như vậy trên anh ta vẫn còn anh chị đúng không?”

“Không. Anh ta là con độc, trung niên đặc tử. Chắc chắn là được nuông chiều từ nhỏ, nếu không, anh thử nghĩ mà xem? Với xuất thân của anh ta, nếu có tí ý chí, làm sao lại là một thằng lưu manh được chứ?”

Phi gật đầu. Con em của cán bộ cao cấp như vậy, nếu lúc nhỏ không được dạy dỗ cẩn thận, rất dễ hình thành tính cách xấu, nuông chiều bản thân, không nghe lời ai. Đến khi thế hệ trên trong nhà về hưu, thất thế, loại người này mất đi chỗ dựa, bản thân mình lại không có tài cán gì, thường sẽ rất bết bát, thậm chí cuộc sống còn không bằng dân thường.

La Phi phân tích tiếp: “Anh ta không có việc làm, vậy thì hoàn toàn sống bám vào tiền lương hưu của ông cụ đúng không?”

“Chắc chắn rồi.” Tiêu Gia nhún vai nói, “Chi phí điều trị của ông cụ hết bao nhiêu đều được nhà nước thanh toán, mỗi tháng còn để ra được hơn mười nghìn tệ tiền lương hưu, đều do Vương Cảnh Thạc nắm giữ. Cho nên anh đừng nghĩ hắn là một thằng lưu manh, cuộc sống cũng đàng hoàng lắm.”

La Phi chau mày: “Thế thì Vương Ngọc chết đi đồng nghĩa với cây tiên của Vương Cảnh Thạc bị chặt gãy đúng không?”

“Đúng thế. Cho nên đối phó với hắn rất mệt mỏi, đầu tiên hắn đòi tận những một triệu tệ cơ đấy. Sau đó tôi phải làm rất nhiều việc mới giảm được mức giá xuống còn một trăm bảy mươi nghìn tệ - Đó là một con số có thể chấp nhận được đúng không, coi như xong việc, yên chuyện.”

La Phi để ý thấy khi nói câu cuối cùng, Tiêu Gia Lân có ý nhìn Trang Tiểu Khê, nhưng mặt bà lạnh tanh không biểu lộ sắc thái gì. La Phi bỗng ý thức được

điều gì đó, liền hỏi cho rõ: “Anh vừa nói phải làm rất nhiều việc, trong đó có cả chuyện đuổi việc Lý Tuấn Tùng đúng không?”

Sắc mặt Tiêu Gia Lâm không hề có vẻ khó xử như những người khác, ông ta cười giải thích: “Tôi cũng không muốn làm như vậy, nhưng làm thế nào được? Dù sao cũng phải đưa ra một biện pháp giải quyết đối với người nhà người chết chứ.”

La Phi hoàn toàn hiểu được ngầm ý của đối phương. Cái gọi là biện pháp giải quyết, chính là hóa giải áp lực từ người nhà của người chết bằng cách đuổi việc Lý Tuấn Tùng. Bởi vì sau khi đuổi việc Lý Tuấn Tùng, phía bệnh viện bên có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu Lý Tuấn Tùng. Thảo nào Trang Tiểu Khê cho rằng thực tế Lý Tuấn Tùng đã trở thành kẻ chịu tội thay cho bệnh viện.

Mặc dù Trang Tiểu Khê ở ngay trước mặt, Tiêu Gia Lâm vẫn có thể nói ra những lời đó một cách rất đàng hoàng. La Phi biết mình không phán đoán sai: Tay này quả nhiên là một kẻ bẩm sinh đã có khả năng luôn lách để thăng quan tiến chức. Anh không kìm được bật ra câu hỏi: “Anh làm như vậy, giảm được áp lực cho bệnh viện, nhưng thế có phải là Vương Cảnh Thạch đã trút mọi oán hận lên người Lý Tuấn Tùng không?”

“Cá nhân khác với bệnh viện mà, cách xử lý cũng có thể linh hoạt hơn rất nhiều. Đơn giản nhất là khi hấn tìm anh, anh cứ tránh mặt hấn là xong. Bệnh viện thì làm sao mà tránh được? Ngày nào đối phương cũng đến kiểm chuyện, thì công việc bình thường trong bệnh viện làm sao mà triển khai được?” Tiêu Gia Lâm thủng thẳng nói lý với vẻ “Lý lẽ không thuộc về kẻ nói to”.

La Phi biết loại người này là như vậy, anh có nôn nóng nói lý với anh ta cũng vô nghĩa. Chỉ là có một điểm La Phi vẫn chưa hiểu lắm: “Đối phó với Vương Cảnh Thạch khó khăn đến thế sao? Đến mức các anh phải hy sinh một bác sĩ chuyên khoa?”

Thực ra một đơn vị điều trị ở cấp bậc như bệnh viện nhân Dân tỉnh thành, sẽ có quan hệ với cả xã hội đen. Các vụ rắc rối về điều trị thông thường đều có thể hóa giải được. Hơn nữa Vương Chính Thạch chẳng qua cũng chỉ là con em của một cán bộ cao cấp đã hết thời, hấn lấy thế gì để ép Lý Tuấn Tùng phải ra đi?

“Anh đừng coi thường tay này.” Tiêu Gia Lâm khề chắc lưỡi nói, “Hấn có một đám bạn chống lưng, rất khó nhằn.”

La Phi muốn tìm hiểu cụ thể hơn: “Bạn gì?”

“Đều là những thằng lưu manh trong xã hội.” Tiêu Gia Lâm quay đầu nhìn Trang Tiểu Khê, “Đám người đó chị cũng gặp rồi đấy, không phải là dễ chơi đâu.”

Trang Tiểu Khê gật đầu, mặt vẫn không để lộ sắc thái gì.

Tiêu Gia Lân dường như đã quen với thái độ của bà, anh ta quay về phía La Phi cười thành tiếng, như muốn bảo: Anh xem, đến chị ta cũng thừa nhận đấy thôi.

Có một đám bạn lưu manh trong xã hội? Điều này dường như lại càng làm tăng điểm khả nghi đối với Vương Cảnh Thạc. Đúng lúc này, Doãn Kiếm gọi xong điện thoại đi vào trong phòng, La Phi bước tới hỏi: “Thế nào?”

Doãn Kiếm báo cáo với La Phi về tình hình vừa tìm hiểu được: “Bố mẹ của Vương Cảnh Thạc đều đã mất, cũng không có anh chị em. Có vợ con, nhưng đã ly dị từ nhiều năm trước. Hiện tại hắn sống một mình bên ngoài, nay đây mai đó, bởi vì khi ly dị, nhà đã được tòa xử cho người vợ, cho nên bây giờ hắn không có lấy cả một chỗ ở cố định.”

La Phi chau mày: “Thế thì làm thế nào mà tìm được hắn?”

Chúng tôi đã điều tra số điện thoại di động của Vương Cảnh Thạc, phát hiện thấy cuộc gọi cuối cùng của hắn được ghi lại là vào khoảng 10 giờ tối ngày 30 tháng 10, đối tượng gọi điện là vợ cũ của hắn. Cho nên người có khả năng biết chỗ ở của Vương Cảnh Thạc bây giờ chính là người phụ nữ tên là Từ Tiểu Duyên này. Ngoài ra, phòng kỹ thuật đã triển khai giám sát số điện thoại di động của Vương Cảnh Thạc, nếu hắn bật máy, chúng ta sẽ có thể khoanh vùng được vị trí của hắn.”

Hơn 10 giờ tối ngày 30 tháng 10, không phải chính là thời điểm sau khi kết thúc trận đấu bóng không lâu sao? La Phi trầm suy đoán trong đầu, lại hỏi: “Cậu chưa gọi điện thoại cho Từ Tiểu Duyên phải không?”

Doãn Kiếm đáp: “Chưa.”

La Phi khen ngợi: “Đúng, đừng gọi, đến tận nhà gặp.” Dứt lời liền cùng Doãn Kiếm cáo biệt ra về. Trang Tiểu Khê cũng đi luôn theo họ rời khỏi khoa Y vụ, xem ra bà không hề muốn ở lại một mình với Tiêu Gia Lân.

“Sao trước đây chị không nói đến sự việc cá nhân này?” La Phi thấy Trang Tiểu Khê đi theo ra, liền quay đầu hỏi một câu.

Trang Tiểu Khê đáp “hả?”, dường như không hiểu ý đối phương.

“Tôi đã hỏi chị, Lý Tuấn Tùng có đặc tội với ai không, lúc đó chị không nghĩ tới Vương Cảnh Thạc à?”

“Anh hỏi chuyện này à...”, Trang Tiểu Khê im lặng một lúc rồi giải thích, “Thứ nhất, việc này đã qua được gần nửa năm rồi, ai mà nghĩ được là sau một

thời gian dài như Vương Cảnh Thạc vẫn tìm Lý Tuấn Tùng để gây sự; Thứ hai, nếu việc như vậy cũng được coi là đắc tội với người khác, thì Lý Tuấn Tùng đã đắc tội với quá nhiều người.”

Lý do thứ nhất rất dễ hiểu: Đúng là khi mất tích, Lý Tuấn Tùng đã rời khỏi bệnh viện rất lâu rồi, cho nên lúc đầu khi phân tích, La Phi cũng không nghĩ theo hướng này nếu không phải là trong đoạn băng ghi hình ở sân bóng xuất hiện bóng dáng Vương Cảnh Thạc, manh mối này chắc cũng sẽ không được điều tra trước. Nhưng điểm thứ hai mà Trang Tiểu Khê nói, La Phi lại thấy hơi kỳ lạ.

“Vói tính cách như Lý Tuấn Tùng, cũng thường xuyên đắc tội với bệnh nhân sao?”

“Chỉ cần là bác sĩ, ai không phải đắc tội với bệnh nhân?” Khóe miệng Trang Tiểu Khê thoáng một nụ cười đau khổ, “Chuyện này không liên quan đến tính cách. Vì rất nhiều bệnh nhân... Hừm, nói thế nào nhỉ... Anh không ở trong ngành này, e là không thể tưởng tượng được.”

Nghe ý tứ trong câu nói này, dường như sự đối lập giữa bác sĩ và bệnh nhân đã trở thành một trạng thái bình thường, hơn nữa sự đối lập này đa phần đều bắt nguồn từ sự đòi hỏi kiếm chuyện vô lý của bệnh nhân. La Phi nghĩ đến những tin tức thời sự về các vụ mâu thuẫn giữa bệnh viện và bệnh nhân thường xuyên xuất hiện trên các kênh truyền thông lớn. Anh không hề muốn đưa ra nhận xét chủ quan nào về những vụ mâu thuẫn này, nhưng mối quan hệ giữa bệnh viện và bệnh nhân ngày càng xấu đi đã trở thành một sự thực không thể chối cãi.

Cho nên kể cả là một bác sĩ nhu nhược không muốn tranh giành gì như Lý Tuấn Tùng, cũng không thể tránh được, vẫn trở thành cái gai trong mắt rất nhiều bệnh nhân? Nếu đúng là như vậy, thì những manh mối mà cảnh sát có thể điều tra không phải là lại nhiều lên hay sao?

Cho dù thế nào đi nữa, vẫn phải bắt đầu từ mục tiêu lớn nhất là Vương Cảnh Thạc trước đã!

2

Tài liệu của cảnh sát cho thấy, Từ Tiểu Duyên, vợ cũ của Vương Cảnh Thạc sống ở không 107 tòa nhà số 6 Đâu Trang Tân Thôn ở trung tâm thành phố. Căn hộ này vốn được đăng ký dưới tên của Vương Cảnh Thạc, nhưng trước đây khi hai người ly dị, quyền sở hữu căn hộ và quyền nuôi con đều được tòa xử cho Từ Tiểu Duyên, Vương Cảnh Thạc ra đi tay trắng.

Đậu Trang Tân Thôn là khu nhà cơ quan kiểu cũ được xây từ thập niên chín mươi của thế kỷ trước, môi trường xung quanh phức tạp nhưng tràn đầy hơi thở của cuộc sống. Tòa nhà số 6 sát một con phố, vào tầm chiều tối, các loại hàng quán trên phố đều mở cửa, vô cùng sôi động tấp nập.

La Phi và Doãn Kiếm lái một chiếc ô tô nhỏ biển số dân sự, họ tìm một chỗ trống bên đường đỗ xe, sau đó đi xuyên qua một loạt các hàng đồ ăn chín, đến trước lối vào đơn nguyên 4 của tòa nhà số 6. Thì thấy cửa phòng 107 ở bên tay trái mở to, trên bức tường trắng cạnh cửa có viết mấy chữ lớn bằng bút chu sa: Hiệu may Vì dân.

La Phi nghi hoặc nhìn Doãn Kiếm, Doãn Kiếm đối chiếu lại số phòng và số tòa nhà, rồi nói một cách khẳng định: “Không sai, chính là chỗ này!” Dứt lời, cậu liền đó đến trước cửa, đưa tay gõ mấy nhát lên cánh cửa, hỏi: “Có ai ở nhà không?”

Một phụ nữ ở trong phòng lên tiếng đáp: “Có!”

La Phi và Doãn Kiếm bước mấy bước và bên trong, bước đến lối dẫn vào nhà, là nhìn thấy toàn bộ quang cảnh ở trong phòng.

Đây là căn hộ có một phòng ngủ kiểu cũ, trần nhà rất thấp, không gian cũng nhỏ hẹp, rất dễ khiến người ta cảm thấy gò bó khó chịu. Phòng khách hơi bừa bộn, phía trước cái ghế sofa cũ không có bàn uống nước, thay vào đó là một chiếc máy khâu. Một phụ nữ trung niên ngồi sau chiếc máy khâu, đang cặm cùi may chiếc ống quần của một chiếc quần dài kiểu nam. Cảm giác có người vào phòng, người phụ nữ tạm ngừng việc may lại, hỏi một câu: “Sửa quần áo à?”

Người phụ nữ ăn mặc giản dị, tóc buộc rối bù sau gáy. Những nổi vất vả theo năm tháng đã khiến làn da chị tối sạm, nhưng vẫn có thể thấy được vẻ kiêu diễm của thời con gái thấp thoáng đâu đó trên gương mặt thanh tú.

Ngoại hình của người phụ nữ hoàn toàn khớp với tư liệu của cảnh sát, La Phi biết chị ta chính là Từ Tiểu Duyên, liền bước lên hai bước và nói: “Chúng tôi không sửa quần áo, chúng tôi đến tìm một người.”

“Tìm ai?” Người phụ nữ có vẻ cảnh giác, chằm chằm nhìn qua nhìn lại quan sát hai vị khách không mời mà đến.

“Chị có biết Vương Cảnh Thạc ở đâu không?” La Phi dừng lại trước chiếc máy khâu. Trên chiếc ghế sofa cách đó không xa chất đầy quần áo, xem ra không có chỗ nào có thể ngồi được.

“Tôi không biết! Tôi không còn bất cứ quan hệ gì với Vương Cảnh Thạc!” Thái độ của người phụ nữ thay đổi một trăm tám mươi độ, chị ta thậm chí còn đe dọa, “Mời các anh đi mau, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, họ không ngờ được đối phương lại đột nhiên phản ứng dữ dội như vậy. Lúc này Doãn Kiếm mới nghĩ ra điều gì đó, vội rút thẻ cảnh sát ra nói: “Chị đừng căng thẳng, chúng tôi chính là cảnh sát.”

Người phụ nữ “á” lên một tiếng khinh ngạc, tâm trạng cũng dần bình tĩnh trở lại. Sau đó chị ta lại nhìn La Phi hỏi: “Vương Cảnh Thạc lại phạm tội gì?”

Nghe giọng của người phụ nữ, La Phi liền hỏi lại: “Anh ta thường xuyên phạm tội sao?”

“Đã vào đồn công an không chỉ một vài lần.” Người phụ nữ cười đau khổ. Lúc này chị ta thấy mình ngồi, mà lại để hai cảnh sát đứng, dường như không ổn lắm, liền đứng dậy thu dọn chiếc ghế sofa một chút, rồi mời: “Các anh ngồi đi.”

Đúng lúc La Phi và Doãn Kiếm ngồi xuống ghế, cánh cửa phòng ngủ khép hờ ở đối diện chiếc ghế sofa mở ra một khoảng chừng nửa mét, một cô bé đứng sau cửa thò người ra, ngó ra phòng khách.

Đó là một cô bé đang độ tuổi trăng rằm, chừng 15, 16 tuổi, đôi mắt to sáng long lanh trên gương mặt thanh tú. Khi phát hiện ra La Phi đang chú ý đến mình, cô bé tinh nghịch thè lưỡi ra, rồi bỗng nhiên đóng chặt cửa phòng lại, biến mất như một tiểu quỷ.

La Phi mỉm cười, đoán chừng hỏi: “Là con gái chị phải không? Tên là gì?”

“Vương San Y - chữ San trong cụm từ *San san lai tri*, Y chính là chữ có chữ Vi ở bên cạnh ấy.” Nói xong, người phụ nữ lại bổ sung thêm một câu, “Đó là tên ông nội đặt cho.”

La Phi thật lòng khen: “Tên rất hay, người cũng rất xinh.”

Khóe mắt Từ Tiểu Duyên hơi nheo lại, nhưng nụ cười thoảng qua ấy nhanh chóng biến mất, sau đó chị thở dài: “Có tác dụng gì đâu? Rồi vẫn là một đứa sỗ khố.”

Sau mấy câu thăm hỏi tình cảm, La Phi đi thẳng vào vấn đề: “Chị có biết Vương Cảnh Thạc ở đâu không?”

Từ Tiểu Duyên hỏi lại: “Rốt cuộc anh ta lại phạm tội gì?”

La Phi nói một cách cân nhắc: “Chúng tôi nghi ngờ anh ta... Ừm, bây giờ vẫn chỉ là nghi ngờ thôi - liên quan đến một vụ bắt cóc.”

“Vụ bắt cóc ư?” Từ Tiểu Duyên mở to mắt, có vẻ rất bất ngờ, sau đó chị lắc đầu nói, “Chắc chắn là các anh nhầm rồi!”

“Vì sao?”

“Không phải là tôi coi thường anh ta...” Khóe miệng Từ Tiểu Duyên khẽ nhếch lên, tỏ vẻ khinh thường, “Anh ta chỉ có thể gây ra những duyên như lừa bịp vặt vãnh, bắt cóc ư? Anh ta quả thực không có cái bản lĩnh đó!”

Trong phòng phát ra một tiếng động, dường như có vật gì đó bị đập xuống bàn. Từ Tiểu Duyên nhìn về phía căn phòng, rồi lại tiếp tục nói bằng giọng oán thán: “Cho dù là anh ta phạm tội gì đi nữa, hễ các anh bắt được anh ta, phải cải tạo thì cho đi cải tạo, phải tử hình thì tử hình, tôi cũng được yên thân.”

Cô bé ở trong phòng hét lên một tiếng như thể muốn phản đối: “Mẹ!” Lúc này Từ Tiểu Duyên mới không nói nữa.

La Phi khẽ ho một tiếng, quay lại chủ đề ban đầu: “Chị không biết Vương Chính Thạc ở đâu à?”

“Không biết!” Vì tâm trạng vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng lúc nãy, giọng Từ Tiểu Duyên vẫn hơi gượng gạo, “Ai mà biết được hành tung của anh ta? Lúc cưới còn chả biết, sau khi ly dị lại càng không biết!”

La Phi nhắc đối phương: “Hôm 30 tháng 10 - cũng chính là tối ngày hôm kia, anh ta có gọi điện thoại cho chị đúng không?”

“Có gọi.” Từ Tiểu Duyên thẳng thắn thừa nhận, có điều chị lại nói tiếp luôn, “Anh ta hứng lên thì gọi điện thoại không thì đến một cái lông chân cũng chả thấy đâu!”

La Phi tiếp tục hỏi: “Thế anh ta nói gì trong điện thoại?”

“Anh ta bảo gần đây kiếm được một khoản tiền, đúng lúc sắp đến sinh nhật của San San, muốn mua một cái áo mới làm quà sinh nhật cho con.” Khi nhắc đến chuyện này, giọng Từ Tiểu Duyên nhẹ nhàng hơn một chút.

“Kiếm được một khoản tiền?” La Phi gắng hỏi: “Anh ta có nói là kiếm được bằng cách nào không, kiếm được bao nhiêu?”

Từ Tiểu Duyên lắc đầu: “Không thấy nói.”

La Phi trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Sinh nhật con chị vào ngày nào?”

“Ngày ngày mai.”

“Ồ?” La Phi trở nên phấn chấn, “Có nghĩa là ngày mai Vương Cảnh Thạc sẽ đến tặng quà cho con?”

Nhưng Từ Tiểu Duyên cười nhạt: “Lời nói của anh ta mà cũng đáng tin? Lời anh ta nói ra chả bằng đánh rắm!”

Trong phòng vang lên tiếng bước chân, khi cánh cửa mở ra, Vương San Y giận dữ xuất hiện ở cửa, cô bé đỏ mặt phản đối: “Mẹ, con không cho mẹ nói bố con như thế!”

Từ Tiểu Duyên cao giọng hỏi lại: “Còn không cho mẹ nói? Mẹ hỏi con, bây giờ còn chả gọi được cả điện thoại cho ông ta?!”

“Đằng nào bố cũng nhất định sẽ mua quà cho con!” Cô bé quay người đóng sầm cửa lại, nhốt mình vào trong phòng.

Tâm trạng Từ Tiểu Duyên chột bực xúc: “Bố con, bố con, gọi tình cảm thật đấy?! Có tí quà sinh nhật là mua chuộc được mày rồi hả? Mày ăn ngủ ị đái, có việc nào đến tay ông ta? Tao vất vả thế này, cuối cùng lại thành ra là lỗi của tao!” Chị càng nói càng tủi, cuối cùng nước mắt trào ra, “Toàn là loại vô lương tâm, toàn là loại vong ơn bội nghĩa...”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, vẻ mặt bối rối khó xử. Họ đều chưa từng lập gia đình, không có kinh nghiệm, cũng không biết phải an ủi đối phương thế nào. Có điều nghe qua cuộc đối thoại giữa hai mẹ con, chắc là họ không biết Vương Cảnh Thạc lúc này ở đâu thật.

Người phụ nữ thôn thức khóc một hồi, vẫn chưa nguôi nổi oán giận trong lòng, lại ngẩng đầu hét về phía phòng ngủ: “Kể cả là ông ta có mua áo cho mày thì sao? Nếu ông ta có tiền thật, sao không mua cho mày một cái đàn piano! Rồi tiền học phí của mày nữa, ông ta có đưa được không? Tất cả đều trông vào một mình tao may may vá vá, khi nào mới tích đủ?!”

“Ồ... con chị đang học đàn piano à?” La Phi chọn đúng chủ đề để xen vào, hy vọng có thể khiến đối phương quên đi chủ đề mâu thuẫn gia đình.

Người phụ nữ lau nước mắt, quay lại nhìn La Phi nói: “Nó thích mà, học từ lúc nhỏ. Các thầy cô giáo đều nói nó chơi rất tốt, là một thiên tài. Sang năm có một cuộc thi toàn quốc muốn giới thiệu nó tham gia đấy. Nhưng giờ nó còn chẳng có một cái đàn riêng. Hơn nữa, muốn tham gia cuộc thi thì phải mời giáo viên kèm riêng, một kèm một, chỉ trông vào các tiệm may của tôi thì làm sao có đủ tiền được.”

La Phi thở dài, nói khẽ: “Chà làm mẹ thật vất vả. Chị thực sự đã hy sinh rất nhiều... Cháu bây giờ còn nhỏ, chưa hiểu được. Khi nào lớn lên, nó tự sẽ thấy biết ơn chị.”

Từ Tiểu Duyên đang muốn nghe những lời như vậy, chị cũng thở dài rồi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì một mình.

“Thôi chúng tôi không làm phiền nữa.” La Phi đứng dậy chuẩn bị cáo từ, đồng thời dặn đối phương: “Nếu có tin tức của Vương Cảnh Thạc, chị nhất định phải liên lạc ngay với chúng tôi nhé.”

Từ Tiểu Duyên gật đầu, đứng lên theo. La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, hai người đi ra khỏi căn hộ. Từ Tiểu Duyên tiễn họ ra cửa, bỗng chị lại nhớ ra điều gì đó liền nói: “Có một việc, không biết nói ra có tác dụng hay không...”

“Ồ?” La Phi tỏ ra rất chú ý, “Việc gì?”

“Hôm kia, khi gọi điện thoại cho tôi, hình như Vương Cảnh Thạc vừa lên xe taxi. Lúc đó tôi nghe thấy anh ta nói với lái xe: “Đến Khách sạn Minh Nguyệt Lâu”.”

Khách sạn Minh Nguyệt Lâu - La Phi thầm ghi nhớ trong đầu. Cho dù thông tin của Từ Tiểu Duyên có chính xác, thì đó cũng đã là việc xảy ra từ hai hôm trước. Mà trước đó Doãn Kiếm đã từng kiểm tra toàn bộ các khách sạn nhà nghỉ trong toàn thành phố thông qua hệ thống cảnh vụ, nhưng không hề phát hiện thấy có thông tin lưu trú của Vương Cảnh Thạc. Nhưng dù sao đi nữa, manh mối như vậy cũng có giá trị. La Phi đưa tay ra bắt tay Từ Tiểu Duyên, nói một cách chân thành: “Rất tốt! Cảm ơn chị đã cho biết thông tin!”

Sau khi chào tạm biệt Từ Tiểu Duyên, La Phi và Doãn Kiếm rời khỏi tòa nhà số 6, chuẩn bị đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu tiếp tục điều tra tung tích của Vương Cảnh Thạc. Nhưng ra đến bên đường hai người mới phát hiện thấy phía trước và sau chiếc ô tô của họ đều có xe đỗ, xe của họ mắc kẹt ở giữa, không có một tí khoảng trống nào để dịch chuyển.

“Ôi trời, đỗ xe kiểu gì thế chứ.” Doãn Kiếm đang kêu ca thì thấy mấy gã đàn ông từ một chỗ râm gần đó nghênh ngang bước ra. Mấy gã đó vừa đi vừa tản ra, cố ý vây La Phi và Doãn Kiếm vào giữa.

Doãn Kiếm thấy tình hình không ổn, liền vội lùi lại một bước, dựa lưng vào cửa sổ xe; La Phi cũng tập trung tinh thần thủ thế, chuẩn bị đối phó với tình thế bất trắc có khả năng xảy ra.

Mấy gã đàn ông dần dần tiến tới gần, dừng lại ở vị trí cách hai người khoảng hơn một mét. Một gã dáng vóc to cao vạm vỡ trong số đó tiến một bước lên phía trước gã ồm ồm hỏi: “Chúng mày ở đâu ra?” Gã này để đầu trọc, mặt bị thịt trông có vẻ đáng sợ.

Doãn Kiếm đưa tay định lấy thẻ cảnh sát ra, nhìn La Phi khẽ kéo cánh tay cậu, ra hiệu cho đối phương bình tĩnh. Sau đó La Phi hỏi gã đầu trọc trước mặt: “Làm cái gì?”

Gã đầu trọc hần học chăm chăm nhìn La Phi một lúc rồi nói: “Sếp bọn tao muốn nói chuyện với chúng mày.”

“Nói thì nói.” La Phi xòe tay về bất cần, “Đến chỗ nào?”

“Mày cũng biết điều đấy. Đừng có hỏi nhiều, đi theo bọn tao!” Gã đầu trọc vừa nói vừa tránh người sang một bên để mở đường, một gã đàn ông khác kéo cánh cửa sau của chiếc ô tô phía trước, ra lệnh: “Lên xe!”

La Phi quay đầu bảo Doãn Kiếm: “Đi đi.” Hai người bèn chui vào trong xe của đối phương. Gã đàn ông mở cửa xe ngồi vào ghế lái phía trước, gã đầu trọc thì ngồi ở ghế lái phụ. Nhân lúc chiếc ô tô khởi động, La Phi nhìn ra ngoài một lát, anh chú ý thấy mấy gã đàn ông còn lại lấy chỗ ở của Từ Tiểu Duyên làm trung tâm, tản ra xung quanh, mỗi tên nấp vào một góc khuất gần đó.

Chiếc ô tô rời khỏi Đâu Trang Tân Thôn, đi vào trong thành phố khoảng mười phút, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà hai tầng nhỏ sát đường. Gã đầu trọc quay đầu lại bảo: “Đến rồi, xuống xe!”

La Phi và Doãn Kiếm lần lượt xuống xe, đi theo hai gã đó vào trong tòa nhà. Gã đàn ông lái xe dừng lại ở tầng 1, còn gã đầu trọc dẫn La Phi và Doãn Kiếm lên tầng 2. Đi qua cửa thang máy rẽ phải, phía trước có một căn phòng, gã đầu trọc bước lên phía trước nói qua cửa: “Sếp dẫn người về đây rồi.”

Có tiếng đáp từ phía trong vọng ra: “Vào đi.” Gã đầu trọc liền khẽ đẩy cửa ra, hát hàm bảo La Phi và Doãn Kiếm: “Vào đi!”

La Phi và Doãn Kiếm bước vào phòng. Thì thấy đó là một căn phòng được bài trí như một văn phòng làm việc, đối diện là một chiếc bàn làm việc lớn kê ở sát cửa sổ, một người đàn ông trung niên ngồi phía sau chiếc bàn, người đó đang cúi đầu chăm chú vào bộ cốc chén uống trà tinh xảo, vẻ đầy hứng thú.

“Chúng mày ngồi bên kia.” Gã đầu trọc chỉ vào chiếc ghế sofa dài ở bên phải căn phòng, La Phi và Doãn Kiếm bèn ngồi xuống. Gã đầu trọc khóa trái cửa lại, đứng ngay cạnh cửa, trông như thần canh cửa.

Người đàn ông trung niên dường như không biết là La Phi và Doãn Kiếm đã vào phòng, vẫn chăm chú vào tách trà. Anh ta rót trà vào một chiếc chén nhỏ, sau đó cầm lên lắc mấy cái rồi lại đổ đi, sau khi lặp đi lặp lại mấy lần như thế, mới đưa chén trà lên miệng, khẽ nhấp một ngụm. Anh ta nhắm mắt cảm nhận mùi vị rất lâu rồi trầm trồ khen: “Trà ngon.”

Doãn Kiếm hơi sốt ruột, cậu đã rất muốn hỏi, nhưng La Phi vẫn ngồi yên lặng điềm tĩnh, nên cậu không dám đường đột lên tiếng.

Cuối cùng người đàn ông cũng nuốt ngụm trà, lúc này anh ta mới mở mắt ra, nhìn về phía La Phi và Doãn Kiếm. Dáng người anh ta vốn đã cao to, thêm vào

đó lại ngồi trên chiếc ghế của sếp cũng rất cao, ánh mắt anh ta tràn đầy khí thế mang sức ép của bề trên.

La Phi và anh ta nhìn nhau, ánh mắt anh rất điềm tĩnh.

Một lát sau, người đàn ông lên tiếng: “Tôi không biết sếp của các anh là ai. Nhưng tôi nói cho các anh biết: Vương Cảnh Thạc đang nợ tôi hơn ba trăm nghìn tệ, trước khi hắn trả xong nợ cho tôi, đừng có kẻ nào xen vào. Hiểu không?” Anh ta nói một cách chậm rãi, nhưng mỗi một chữ đều được nhấn rất rõ ràng, như muốn cố ý thể hiện sức mạnh to lớn tiềm ẩn trong cơ thể mình.

Thấy La Phi và Doãn Kiếm không đáp lời, gã đầu trọc ở cửa liền quát: “Anh Tường đang hỏi chúng mày đây? Nghe thấy không?”

La Phi vẫn không nói gì, chỉ tiếp tục chăm chú nhìn kỹ người đàn ông được gọi là “anh Tường”. Anh không hề cố ý tập trung vào ánh mắt nhưng ánh nhìn của anh vẫn có một áp lực đặc biệt nào đó. Khí thế của anh Tường cứ thế vô thức bị át dần.

Anh Tường khẽ liếm môi, anh ta có vẻ không thể trụ được nữa, rất muốn đưa mắt nhìn đi chỗ khác, dừng cuộc đấu mắt với La Phi, nhưng lại không cam tâm để mình rơi vào tình trạng thất thế như vậy, đành cố giữ nguyên hiện trạng.

La Phi hơi nhếch mép, gương mặt thoáng có nét cười. Sau đó anh nhìn chằm chằm vào anh Tường hỏi: “Cho nên, cái đám gọi là “bạn” giúp Vương Cảnh Thạc gây sự ở bệnh viện Nhân Dân, chính là các anh, đúng không?”

Ánh mắt anh Tường vô thức tranh né, giây lát sau anh ta lấy lại khí thế, vặn hỏi: “Rốt cuộc anh là ai?”

“Để tôi giúp anh phân tích sơ bộ một chút nhé. Anh chuyên cho vay nặng lãi, đã cho Vương Cảnh Thạc vay rất nhiều tiền. Lãi mẹ đẻ lãi con, cho đến bây giờ, anh ta vẫn còn nợ anh hơn ba trăm nghìn tệ chưa trả hết. Mấy hôm nay không thể liên hệ được với Vương Cảnh Thạc, nên anh cho người đến rình sẵn ở trước cửa nhà vợ cũ của anh ta. Hôm nay thấy hai chúng tôi đến tìm Vương Cảnh Thạc, anh nghĩ chúng tôi cũng là chủ nợ của anh ta. Nên anh cố tình cho quân đưa chúng tôi đến đây, định uy hiếp chúng tôi nhường đường cho anh, đúng không? Đáng tiếc là anh đã phán đoán nhầm rồi...” Sau khi nói một mạch những lời đó, cuối cùng La Phi cũng nói rõ thông tin về mình, “Chúng tôi không làm nghề cho vay tiền, chúng tôi là cảnh sát.”

Doãn Kiếm ở bên cạnh nghe thế liền rút thẻ cảnh sát ra, sau đó chỉ vào La Phi nói thêm: “Đây là anh La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự tỉnh thành.”

Thoạt tiên, anh Tường ngó ra một lúc, sau đó vội đứng dậy đi về phía chiếc ghế sofa, vừa đi vừa giải thích: “Ái chà, có sự nhầm lẫn, đúng là nhầm lẫn!” Anh ta bước đến gần cúi người xuống đưa tay ra định bắt tay La Phi.

La Phi xua tay, nói: “Không sao, ngồi đi!”

Anh Tường cười ngượng, để lấy lại chút sĩ diện, anh ta quay người quát gã trọc đầu đang đứng cạnh cửa: “Chúng mày làm việc kiểu gì thế hả? Không có mắt à?”

“Anh Tường...” Gã đầu trọc sợ sệt định giải thích mấy câu, nhưng sếp của gã đã khoát tay một cách khó chịu: “Đi ra, đi ra!”

Gã trọc đầu lẳng lặng đi ra ngoài, lúc này Tường ca lại rút ra tấm danh thiếp đưa cho La Phi: “Đội trưởng La Phi, đây là danh thiếp của tôi. Các anh đã đến chỗ tôi cũng coi là có duyên, chúng ta nhất định phải kết bạn mới được.”

La Phi cầm lấy tấm danh thiếp nhìn lướt qua, thì thấy chỗ bắt mắt nhất ở chính giữa tấm thiếp có in mấy, chữ lớn: “Tài chính Đinh Thịnh - Vu Tường.”

Loại công ty tài chính trong xã hội này, nói trắng ra là cho vay nặng lãi. Những người này cho vay tiền với mức lãi suất cao ngất ngưởng, người vay tiền thường không thể gánh được. Để đòi nợ, họ nuôi một đám lưu manh bên dưới, thường xuyên làm những chuyện như uy hiếp đe dọa. Có lúc, thậm chí còn đòi nợ dã man gây ra những vụ án hình sự nghiêm trọng. La Phi vốn không có thiện cảm gì với những người này, nhưng đứng từ góc độ pháp luật lại chẳng làm gì được bọn họ. Bởi vì khi cho vay nặng lãi, bọn họ đều viết gộp luôn cả lãi suất và tiền vốn vào giấy vay nợ. Ví dụ như vay một trăm nghìn tệ, thời hạn một năm, lãi suất cũng là một trăm nghìn tệ, trong giấy vay nợ sẽ viết luôn là vay hai trăm ngàn tệ. Như vậy, khi người cho vay lãi cầm giấy vay nợ đi đòi nợ, kể cả là cảnh sát có biết là cho vay lãi bất hợp pháp cũng không thể can thiệp được.

La Phi để tấm danh thiếp lên bàn uống nước, thể hiện rõ lập trường của mình bằng cách từ chối đó. Vu Tường cười khan mấy tiếng, kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh La Phi, sau đó ghé mặt lại hỏi: “Đội trưởng La, sao các anh cũng đến tìm Vương Cảnh Thạch?”

La Phi không trả lời câu hỏi của đối phương, mà hỏi: “Chắc là anh biết Lý Tuấn Tùng đúng không?”

“Lý Tuấn Tùng?” Vu Tường chớp chớp mắt, “Đội trưởng La, anh gợi ý một chút...”

La Phi nheo nheo mắt: “Năm trước, bố của Vương Cảnh Thạch mất ở bệnh viện Nhân Dân, lúc đó anh đã cho người đến bệnh viện để gây sự đúng không?”

“Anh nói việc này ấy à... Dạ, chúng tôi cũng không còn cách nào khác mà.” Vu Tường giải thích bằng giọng điệu kẻ khổ, “Tôi dám cho Vương Cảnh Thạch

vay tiền, là vì thấy tiền lương hưu của bố anh ta rất cao. Kết quả lại xảy ra sự cố điều trị. Ông bố mất đi, tiền nợ của chúng tôi cũng rất khó đòi, đúng không? Thế nào cũng phải đòi bệnh viện bồi thường một chút chứ? Vương Cảnh Thạc không có bản lĩnh đó, tôi đứng ra giúp anh ta, cũng có thể hiểu được mà.”

“Lý Tuấn Tùng chính là vị bác sĩ để xảy ra sự cố đó, chính vì các anh gây sự như vậy, nên sau đó đã bị bệnh viện đuổi việc.”

“Ồ, người anh nói chính là bác sĩ Lý ấy à? Anh ta tên là Lý Tuấn Tùng à? Tôi đúng là không còn nhớ rõ nữa.”

La Phi liền nói thẳng vào trọng điểm: “Sau đó các anh có đến kiểm chuyện với Lý Tuấn Tùng không?”

“Kiểm chuyện với anh ta để làm gì?”

“Bệnh viện bồi thường một trăm bảy mươi nghìn tệ, chắc là còn lâu mới đủ để Vương Cảnh Thạc trả nợ đúng không? Các anh không muốn đòi thêm tí tiền từ Lý Tuấn Tùng sao?”

“Đòi gì từ anh ta chứ, người ta đã bị đuổi việc rồi...” Vu Tường lắc lắc cái đầu nói dài bồi mấy câu, nhưng khi chạm phải ánh mắt của La Phi, anh ta lại co vùi vội sửa, “Ừm, cái này... Thực ra chúng tôi có đến tìm anh ta, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, nên về sau không đến nữa.”

“Ồ, tại sao lại không có tác dụng? Lý Tuấn Tùng là một người rất yếu đuối đúng không? Các anh mà lại không dọa được anh ta?”

“Dọa thì dọa được, nhưng anh ta có tiền đâu. Tiền của nhà anh ta đều do bà vợ quản - Bà đó ghê gớm lắm, không có cách nào làm gì được!” Vu Tường ngoác miệng liên tục lắc đầu, xem ra đã vấp phải không ít quả đắng từ Trang Tiểu Khê.

La Phi quan sát thần thái, cách nói của đối phương, thấy không giống như nói dối. Thêm nữa, Vu Tường thất bại trước Trang Tiểu Khê cũng rất hợp tình hợp lý.

“Thế là cho qua chuyện sao?”

“Không cho qua thì làm thế nào?” Vu Tường xòe bàn tay về bất lực, “Cái tay họ Lý đó không có tiền, cũng không có việc làm, vợ anh ta lại ghê gớm như vậy, có làm gì nữa cũng vô nghĩa thôi. Chúng tôi cũng phải mất tiền thuê người, cũng phải tính toán tỉ lệ giữa mức độ bỏ vào và thu được chứ, đúng không?”

“Thế còn Vương Cảnh Thạc thì sao?” La Phi tiếp tục hỏi, “Anh ta có tiếp tục đến kiểm chuyện với Lý Tuấn Tùng không?”

“Việc chúng tôi còn không làm được thì anh ta làm sao mà làm được?” Vu Tường cười vẻ coi thường, sau đó hỏi La Phi: “Thằng oắt này phạm tội gì rồi? Trộm cắp hay lừa đảo?”

La Phi vẫn bình thản: “Sao anh lại hỏi như vậy?”

“Mấy hôm nay không biết thằng này kiếm đâu được một khoản tiền, cảnh sát các anh lại đến tìm hắn, chắc chắn mà lại phạm tội rồi. Khả năng của thằng đó thì cũng chỉ có thể ăn cắp hoặc lừa đảo thôi, có muốn ăn cướp cũng không cướp nổi.”

Ngay trước đó không lâu, Từ Tiểu Duyên cũng tỏ thái độ coi thường như vậy đối với Vương Cảnh Thạc. Xem ra trong con mắt người khác, Vương Cảnh Thạc không chỉ là một gã vô lại, mà còn là loại vô tích sự bỏ đi.

Ngoài ra còn một điểm chung nữa là: Từ Tiểu Duyên và Vu Tường đều nhắc đến chuyện trong tay Vương Cảnh Thạc có một khoản tiền! Đây hiển nhiên là một chi tiết đáng chú ý.

La Phi tiếp tục hỏi kĩ thêm về chi tiết này: “Sao anh biết là mấy hôm nay anh ta có tiền?”

“Bởi vì hắn bắt đầu chơi trò mất tích mà.”

“Ừm?” La Phi không rõ logic trong chuyện này.

Vu Tường giải thích: “Lúc trước không phải tôi đã nói rồi đấy thôi? Vương Cảnh Thạc vẫn còn nợ tôi hơn ba trăm nghìn tệ. Thái độ của hắn là cóc đã mẹ thì ném cho vỡ hẳn, tiền thì không có, chỉ có cái mạng đều. Chúng tôi có tóm hắn cũng không có tác dụng gì, cùng lắm cũng chỉ có thể nện cho một trận - mà còn không dám nặng tay, đánh quá đà còn phải mất tiền cho hắn đi khám bệnh. Cho nên thường thì hắn cũng không tránh mặt chúng tôi. Nhưng một khi có tí tiền trong tay, là hắn sẽ trốn mất.”

La Phi “ồ” lên một tiếng, lại hỏi: “Thế lúc có tiền, anh ta sẽ trốn đi đâu?”

“Đa phần là tìm một chỗ ăn uống chơi bời, hưởng thụ cho đã đời. Nhưng cụ thể là đi đâu thì rất khó nói.” Vu Tường xòe tay nói, “Nếu không thì chúng tôi cũng không đến nỗi phải canh trước cửa nhà vợ cũ của hắn.”

La Phi nhớ đến trạng thái phản ứng dữ dội của Từ Tiểu Duyên khi vừa gặp mình, tâm trạng đó chắc chắn là do bị những kẻ đòi nợ quấy nhiễu. Nên anh liền nói với Vu Tường bằng giọng cảnh cáo: “Hai vợ chồng họ đã ly dị rồi, chuyện nợ nần không liên quan gì đến vợ con anh ta.”

“Đây là quy tắc cơ bản nhất trong nghề, tất nhiên là tôi hiểu.” Vu Tường vỗ ngực mấy cái, như muốn đảm bảo, “Chúng tôi chủ yếu vẫn đợi Vương Cảnh Thạc. Ngày mai chẳng phải là sinh nhật con gái hắn hay sao? Hắn rất có thể sẽ đến.”

“Chuyện sinh nhật con gái anh ta, anh cũng biết?” La Phi thấy hơi kỳ quặc. Chuyện này anh có nghe Từ Tiểu Duyên nói đến, nhưng Từ Tiểu Duyên chẳng có lý do gì để nói cho một kẻ thúc nợ như Vu Tường biết cả.

“Tôi có kênh thông tin của mình.” Vu Tường cười đắc chí và nói, “Làm cái nghề của chúng tôi, nếu tin tức không nhanh nhạy, thì sao mà làm được?”

“Cho dù thế nào đi nữa...” La Phi nói với giọng nghiêm khắc, “Tôi nay, đề nghị anh cho người của mình rút đi.”

Vu Tường ngó ra một lúc, sau đó nhanh chóng cười giả lả nói: “Đội trưởng La, tôi nghĩ việc nợ tiền trả tiền cũng là hợp pháp đúng không? Chúng tôi sẽ không làm gì tùy tiện, đảm bảo không gây ra phiền phức đối với cảnh sát.”

“Tôi không nói về chuyện này, tôi muốn nói là người của anh không chuyên nghiệp, rất dễ để lộ dấu vết. Hơn nữa Vương Cảnh Thạc đã rất quen mặt đám người của anh đúng không? Cho nên nhanh chóng cho người của anh rút đi, tôi sẽ cử cảnh sát mặc thường phục túc trực ở khu vực gần đó.”

“Tôi hiểu rồi, tôi lập tức bảo họ rút ngay!” Sau khi thể hiện thái độ, Vu Tường lại ghé sát vào cạnh La Phi dò hỏi: “Xem ra lần này Vương Cảnh Thạc phạm tội không nhẹ nhỉ?”

“Không phải là việc anh nên hỏi, đừng hao tâm tổn sức quá nhiều!” Câu nói của La Phi khiến đối phương rút lại sau đó anh vừa đứng lên vừa nói: “Anh Tường anh đã đưa chúng tôi đến đây thì cũng phải đưa chúng tôi về chứ nhỉ?”

“Ái chà đội trưởng La, anh đừng vả vào mồm tôi nữa.” Vu Tường vội đi lên trước dẫn đường, ra đến ngoài cửa thì thấy gã đầu trọc vẫn đứng chờ ở cửa thang máy, anh ta liền quát như để trút giận: “Đồ ngu, còn không mau lái xe đưa hai anh cảnh sát đi!”

3

Gã đầu trọc đưa La Phi và Doãn Kiếm quay lại Đậu Trang Tân Thôn, sau đó thông báo mệnh lệnh của Vu Tường, bảo đám lâu la đang rình rập ở ngoài cửa đều rút hết. Còn La Phi gọi cảnh sát mặc thường phục đến mai phục ở hiện trường, sau khi đã bố trí ổn thỏa, anh và Doãn Kiếm lên xe, chuẩn bị đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu dò tìm tung tích của Vương Cảnh Thạc trước.

“Cái tay Vương Cảnh Thạc này chắc chắn là tên bắt cóc rồi!” Trên đường đi, Doãn Kiếm vừa lái xe vừa đưa ra phán đoán. Giọng cậu thể hiện sự hồi hộp và phấn chấn khi sắp bước vào một trận đánh lớn.

Đúng vậy, rất nhiều biểu hiện đều cho thấy: Vương Cảnh Thạc đúng là kẻ há nghi nhất trong vụ bắt cóc này.

- Hắn đang gánh một món nợ khổng lồ, vô cùng cần tiền;
- Hắn từng xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc;
- Hắn và Lý Tuấn Tùng từng có mâu thuẫn sâu sắc.
- Sau khi diễn ra cuộc trao đổi lấy tiền chuộc, hắn lập tức gọi điện thoại cho vợ cũ, nói là “kiếm được một khoản tiền”.

Tổng hợp mấy điểm ở trên, ai còn dám nói Vương Cảnh Thạc không phải là tên bắt cóc?

Nhưng trong lòng La Phi vẫn còn một nghi hoặc. Sau khi Doãn Kiếm đưa ra kết luận, anh im lặng mấy phút, rồi đột nhiên hỏi: “Tại sao hắn phải trốn đi?”

“Hắn gây ra một vụ án lớn như vậy, tất nhiên là phải trốn đi chứ.” Nghe giọng của Doãn Kiếm, dường như hoàn toàn không cần thiết phải đặt ra câu hỏi này.

“Ý tôi là tại sao hắn phải trốn Vu Tường? Nếu đã lấy được tiền chuộc, không phải là cần tích cực trả sạch nợ sao? Sao phải để vợ con bị liên lụy?” La Phi trầm ngâm nói, cho nên, nếu chúng ta coi chuyện nợ nần là động cơ khiến hắn gây ra vụ bắt cóc, thì logic giữa những việc này lại bất hợp lý. Rất khó giải thích tại sao sau nửa năm Vương Cảnh Thạc lại gây ra một sự việc nghiêm trọng như vậy đối với Lý Tuấn Tùng.”

Doãn Kiếm vừa lái xe vừa ngẫm nghĩ, một lát sau cậu lại đưa ra một hướng nghĩ mới: “Liệu có phải là Vương Cảnh Thạc và Vu Tường cùng cấu kết gây ra vụ án? Bởi vì Vương Cảnh Thạc không có khả năng trả khoản nợ lớn, Vu Tường liền ép hắn bắt cóc Lý Tuấn Tùng. Sau khi xong việc, Vương Cảnh Thạc muốn nuốt trọn toàn bộ số kim cương đó một mình, cho nên mới chơi trò mất tích?”

La Phi lắc đầu: “Không giống. Nếu Vu Tường và Vương Cảnh Thạc cấu kết gây án, thì khi chúng ta đến chỗ Từ Tiểu Duyên, Vu Tường sẽ lập tức nghĩ ngay ra là cảnh sát đã tìm đến nơi. Bọn chúng trốn còn chẳng xong, sao lại chủ động gây sự với chúng ta?”

Doãn Kiềm nghĩ lại tình hình lúc tiếp xúc với Vu Tường và đám tay chân, biểu hiện của đối phương không giống như là giả vờ. Nếu như vậy, khả năng Vu Tường tham dự vào vụ án đúng là rất thấp. Vì không có cách giải thích nào hợp lý hơn, Doãn Kiềm đành nói qua quýt: “Có thể là có một động cơ khác khiến hắn lần trốn.”

La Phi cũng không nói gì thêm. Phỏng đoán không có căn cứ, cũng vô ích, việc khẩn cấp trước mắt vẫn là phải nhanh chóng tìm ra tung tích của Vương Cảnh Thạc.

23 giờ 36 phút, La Phi và Doãn Kiềm đến đích của chặng đường đi - khách sạn Minh Nguyệt Lâu.

Khách sạn Minh Nguyệt Lâu nằm ở đặc khu kinh tế thuộc phía tây thành phố, xung quanh là một khu vực thương mại và trung tâm giải trí mới phát triển. Vương Cảnh Thạc đến đây chủ yếu là để ăn chơi hưởng lạc, khách sạn Minh Nguyệt Lâu được hắn chọn làm điểm dừng chân.

Trên hệ thống mạng nội bộ của công an, cảnh sát không hề tìm ra thông tin thuê phòng của Vương Cảnh Thạc. Có điều loại người như hắn rất có khả năng đã dùng chứng minh thư giả để đăng ký, cho nên La Phi đến thẳng phòng bảo vệ của khách sạn Minh Nguyệt Lâu, nhờ họ phối hợp điều tra.

Trưởng phòng bảo vệ Lý Húc kiểm tra danh sách thuê phòng từ tối ngày 30 tháng 10 đến sáng sớm ngày 31 tháng 10, tất cả thấy có thông tin thuê phòng của mười bảy người đàn ông độc thân. Tiếp đó La Phi liền căn cứ vào thời gian đăng ký trong danh sách, kiểm tra camera giám sát ở quây lễ tân, nhìn một lượt tất cả mười bảy người đàn ông này, tiếc là không phát hiện thấy bóng dáng của Vương Cảnh Thạc. Xem ra gã này đã không thuê phòng trong khách sạn.

Doãn Kiềm đoán: “Có thể nơi hắn muốn đến không phải là khách sạn Minh Nguyệt Lâu, hắn chỉ gọi taxi đến chỗ này, sau đó đi chỗ khác giải trí?”

Khi gọi xe taxi không nói ra chỗ cần đến thực sự, mà nói tên một công trình kiến trúc nổi tiếng hơn ở gần đó khả năng này cũng có thể xảy ra. Có điều thói quen của đại đa số mọi người vẫn là nói ra nơi cần đến chứ, nếu lái xe taxi không biết, thì mới nói tiếp một công trình kiến trúc nổi bật ở gần đó. Nhưng theo như lời kể của Từ Tiểu Duyên, sau khi lên taxi, Vương Cảnh Thạc nói luôn: “Đến khách sạn Minh Nguyệt Lâu.” Cho nên La Phi vẫn không muốn bỏ qua ngay mục tiêu này, sau khi trầm ngâm một lúc, anh hỏi Lý Húc: “Ngoài phòng cho khách thuê ra, khách sạn của các anh còn những chỗ dịch vụ nào nữa?”

Lý Húc trả lời: “Tầng 3 tầng 4 có mấy tiệm ăn, tầng 7 có khu vực tắm xông hơi, tầng mười có phòng tập gym và phòng mát xa, tầng 11 có quán rượu và KTV ngoài ra dưới tầng hầm còn có một phòng chơi game.”

Doãn Kiếm nghe xong liền lập tức đề nghị: “Phòng tắm, phòng mát xa, quán rượu, KTV, những chỗ này đều là khu vực trọng điểm, cần điều tra cẩn thận. Những chỗ anh nói đều có khả năng có dịch vụ mại dâm, rất dễ hấp dẫn loại người như Vương Cảnh Thạch.”

Nhưng La Phi lại xua tay, nói một cách cả quyết: “Xuống phòng chơi game xem trước đi.”

Thế là Lý Húc dẫn đường, ba người xuống tầng hầm trước. Cửa phòng chơi game nhấp nháy ánh đèn màu, tạo ra cảm giác chói lóa huyền hoặc.

Đi qua cửa lớn thì thấy phòng game rất rộng, trong phòng lộ nhỏ đầu người, vô cùng sôi động. Âm thanh phát ra từ các loại máy chơi game và tiếng người âm ĩ hòa trộn với nhau thành một mớ hỗn tạp, dậy lên ở hết chỗ nọ lại sang chỗ kia.

“Tình hình kinh doanh ở đây tốt thật đấy.” La Phi cố gắng nói thật to.

Lý Húc đáp lời: “Máy móc thiết bị chơi game ở đây tốt nhất thành phố, có rất nhiều người đến đây chỉ để chơi game. Giờ đang là thời gian cao điểm, nếu vào cuối tuần thì còn kinh khủng nữa.”

La Phi đưa mắt nhìn xung quanh, lại hỏi: “Không có đánh bạc chứ?” Có một khoảng thời gian, tình hình đánh bạc ở các phòng chơi game trong thành phố rất nghiêm trọng, đầu năm nay cảnh sát đã tổ chức một đợt hành động tàn quét. La Phi thấy ở đây cũng có không ít loại máy kiểu chơi xổ số, nên hỏi như vậy.

Lý Húc vội bày tỏ thái độ, nói: “Tuyệt đối không có. Chỗ chúng tôi toàn bộ đều sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông nhất, một tệ một đồng, không thu nhận quy đổi lại thành tiền được.” Anh vừa nói vừa dẫn La Phi đến quầy phục vụ, nói với cô gái trực ban bên trong: “Lấy mấy đồng xu chơi game ra đây.”

Cô gái đưa ra mấy đồng xu dùng để chơi game, tròn tròn, thể tích nhỏ hơn đồng xu một tệ một chút. La Phi giơ lên trước mặt xem, quả nhiên là loại tiền xu chơi game phổ thông loại thông dụng.

Thông thường, các phòng chơi game có đánh bạc đều sử dụng tiền xu chơi game được chế tạo riêng. Khách đánh bạc bỏ tiền ra mua tiền xu, nếu thắng bạc trên máy game, có thể mang số tiền xu chơi game được thêm đến cho quầy phục vụ mua lại, nhờ đó kiếm được tiền đánh bạc. Còn loại tiền xu chơi game thông dụng này thì nơi kinh doanh dịch vụ chơi game không thể mua lại được, bởi vì loại tiền xu này ai cũng có thể đến mua ở nhà máy, giá khoảng hai hào, nếu có người đến nhà máy mua tiền xu rồi bán lại cho nơi kinh doanh dịch vụ chơi game thì có thể dễ dàng kiếm được tiền chênh lệch.

Cho nên vào đầu năm, sau đợt hành động càn quét đó, cảnh sát đã đưa ra quy định riêng: Trong phòng chơi game chỉ được phép sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông không được phép đặt chế tạo riêng, chặn đứng khả năng đánh bạc ở các phòng chơi game bằng cách đó. Bây giờ xem ra phòng chơi game trong khách sạn Minh Nguyệt Lâu tuân thủ rất nghiêm quy định của cảnh sát.

Doãn Kiềm lấy ra một tấm ảnh của Vương Cảnh Thạc đưa cho cô gái bán tiền xu nhận dạng. Trong lúc cô gái ngắm bức ảnh, La Phi bỗng đưa tay vỗ vào vai Doãn Kiềm, nói: “Ra đây.”

Doãn Kiềm nghe giọng của La Phi không bình thường, tinh thần lập tức trở nên hồi hộp. Cậu bước theo La Phi bảy tám bước về phía bên phải quây phục vụ, hai người đến một góc khuất ánh sáng. Ở chỗ này có thể dễ dàng quan sát được tình hình trong phòng chơi game, nhưng những người khác lại rất khó nhìn thấy họ.

La Phi đưa tay chỉ về một phía: “Bên cạnh cái cột đối diện với cửa lớn, chiếc máy xổ số thứ ba - nhìn thấy gã đó chưa?”

Doãn Kiềm định thần nhìn theo. Thì thấy một người đàn ông đang đứng trước chiếc máy đó, dáng người trung bình, rất gầy, mặt trắng bệch một cách đáng sợ, tóc vừa bù xù vừa dài, trông hết như một con ma mắc bệnh lao bị suy dinh dưỡng.

“A!” Doãn Kiềm đã nhận ra người đó, cậu khe khẽ lên một cách kinh ngạc, “Là Vương Cảnh Thạc?!”

La Phi gật đầu, tiếp tục quan sát gì đó.

“Bây giờ làm thế nào? Bắt không?” Doãn Kiềm có vẻ nôn nóng. Cậu không ngờ rằng có thể phát hiện ra mục tiêu nhanh chóng như vậy, cho nên chưa kịp chuẩn bị.

“Không, đừng có hấp tấp.” La Phi đưa tay lên lắc lắc, sau đó anh nhắc trợ lý của mình, “Cậu có nhìn thấy người bên cạnh Vương Cảnh Thạc không?”

Doãn Kiềm cũng đã để ý thấy, còn có một thanh niên trẻ đứng bên cạnh Vương Cảnh Thạc, người đó thân hình cao lớn vạm vỡ, nét mặt dữ tợn. Vương Cảnh Thạc say sưa tập trung chơi cái máy xổ số, người thanh niên thì đứng bên cạnh chăm chú xem, anh ta còn cầm một cuốn sổ nhỏ trong tay.

Đúng lúc đó thì ván game kết thúc, Vương Cảnh Thạc giờ nắm đấm giáng một nhát xuống cái máy, xem ra không hài lòng lắm về kết quả ván chơi. Cậu thanh niên thì cúi đầu, viết gì đó vào trong cuốn sổ.

“Đó là bạn của hắn?” Doãn Kiếm lăm lăm phỏng đoán còn La Phi thì chau mày lại, tiếp tục chăm chú quan sát hai mục tiêu đó. Lúc này Lý Húc cũng đi đến, thấy nét mặt hai cảnh sát nghiêm nghị, anh ta cũng không dám làm phiền, chỉ đứng bên cạnh căng thẳng chờ đợi.

Lại một ván game nữa kết thúc, lần này chiếc máy xỏ số liền một lúc nhả ra mấy đồng xu chơi game. Vương Cảnh Thạc hớn hờ cầm số tiền xu thắng được trong tay. Người thanh niên bên cạnh anh ta lại bắt đầu cầm cúi ghi chép, đồng thời há miệng ngáp một cái rõ to.

La Phi khẽ gật đầu, dường như trong đầu đã có kết luận gì đó. Sau đó anh khẽ kéo Doãn Kiếm, bảo: “Ra ngoài nói chuyện.”

Doãn Kiếm liền đi cùng La Phi ra khỏi phòng chơi game, Lý Húc theo sát phía sau họ. Sau khi đứng lại, Doãn Kiếm và Lý Húc đều nhìn La Phi, đợi anh giảng giải và đưa ra chỉ thị.

Thì La Phi lên tiếng: “Ở chỗ này có sòng bạc ngầm.”

“Sòng bạc ngầm?” Lý Húc lộ vẻ kinh ngạc, anh ta vô thức nhìn về phía phòng chơi game, “Thế... thế là thế nào?”

“Có người lợi dụng loại máy game xỏ số của các anh để mở sòng đánh bạc.” La Phi giải thích, “Cụ thể là, có người bán tiền xu chơi game cho con bạc theo cách riêng, con bạc cầm tiền xu đến chơi, nếu thua, người mở sòng bạc sẽ được số tiền đó; nếu con bạc thắng, cũng có thể cầm số tiền xu thắng được đến chỗ chủ sòng bạc để đổi thành tiền mặt. Bởi vì mọi người đều sử dụng loại tiền xu chơi game phổ thông, để phòng trừ trường hợp có người nhân cơ hội mua bán tiền xu kiếm lời, chủ sòng bạc sẽ cử tay sai đi theo con bạc, ghi chép lại tình hình thắng thua của con bạc, cuối cùng khi đổi tiền thì căn cứ vào số liệu ghi chép của tay sai.”

Doãn Kiếm đã hiểu ra: “Hóa ra Vương Cảnh Thạc đến đây để đánh bạc, người bên cạnh hắn chính là tay sai của chủ sòng bạc.”

Lý Húc vội thanh minh: “Việc mở sòng bạc ngầm này không liên quan gì tới khách sạn của chúng tôi đâu.”

La Phi nói: “Tôi tin là khách sạn các anh không biết sự việc này, có điều chắc chắn có nhân viên của phòng chơi game cấu kết với chủ sòng bạc.”

Lý Húc bày tỏ thái độ: “Tôi gọi giám đốc của chúng tôi đến luôn đây, kiểm tra cẩn thận xem thế nào.”

“Việc này tạm thời không cần vội.” La Phi ngăn lại, “Chúng tôi đến đây là để tìm người, không phải để xử lý chuyện đánh bạc!”

“Hai việc này dính vào nhau đúng là hơi phiền hà đấy.” Lúc này Doãn Kiếm cũng đã hiểu ra ngọn ngành sự việc, “Nếu chúng ta hành động đối với Vương Cảnh Thạc chưa biết chừng sẽ xảy ra xung đột với chủ sòng bạc, tình hình mà mất kiểm soát thì sẽ rất khó xử lý.”

La Phi cũng nghĩ như vậy: “Cho nên đừng ra tay ở đây, ở đây quá hỗn loạn.”

Doãn Kiếm hỏi: “Thế phải làm thế nào?”

La Phi sờ tay lên cằm trầm ngâm đáp: “Phải tóm được chủ sòng bạc ngầm đó ra mới được.”

“Tóm bằng cách nào?”

“Nếu tôi là chủ sòng bạc, khả năng lớn là tôi sẽ bao một phòng trong khách sạn để tiện cho việc trao đổi và giao dịch tiền xu chơi game với con bạc.”

“Vâng.” Doãn Kiếm gật đầu nói, “Cho nên phải kiểm tra danh sách thuê phòng của khách sạn, xem có đối tượng khả nghi nào bao phòng một thời gian dài không.”

“Đúng thế. Cậu ở lại đây, canh chặt Vương Cảnh Thạc.” La Phi mệnh lệnh cho Doãn Kiếm trước, sau đó quay đầu nhìn Lý Húc, “Anh đưa tôi đi kiểm tra danh sách thuê phòng.”

Thế là Doãn Kiếm ở lại cửa phòng chơi game canh chừng. Còn Lý Húc thì dẫn La Phi đến quầy lễ tân của khách sạn, họ kiểm tra toàn bộ tình hình đăng ký của khách trọ ở thời điểm hiện tại, nhanh chóng xác định được một mục tiêu trọng điểm: “Có một người đàn ông tên là Vĩ Tiến Trang ở phòng 1536, người này đã ở đây thường xuyên hơn một tháng. Mà theo nhân viên phục vụ phòng phản ánh, thường xuyên có người lạ mặt ra vào căn phòng này.”

La Phi quyết định: “Tôi lên xem sao.”

Lý Húc chủ động đề nghị giúp đỡ: “Tôi đi cùng anh nhé?”

Nhưng La Phi xua tay: “Không cần. Nhiều người lạ đâm ra lại dễ bắt dây động rừng. Anh cứ xuống chỗ phòng game trợ giúp cho Doãn Kiếm đi.” Dứt lời, anh liền đi một mình về phía cầu thang máy.

Đi thang máy đến tầng 15, đi theo biển chỉ dẫn trên tường tìm hướng đến phòng 1536 - hóa ra ở tận cùng hành lang bên tay phải. Thế là đi theo hướng đó, khi đi ngang qua phòng vệ sinh công cộng thì thấy một người đàn ông trông lồi thối lếch thếch đang dựa vào cửa nhà vệ sinh hút thuốc. La Phi vờ như không để ý, chỉ vô tình nhìn một cái, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Người đàn ông vút điếu thuốc xuống dưới chân giậm tắt, sau đó bước từng bước theo La Phi. Hai người cứ một trước một sau đi như vậy một lúc, thấy sắp đến phòng 1536 ở tận cùng, người đàn ông đó liền tăng tốc vượt lên phía trước La Phi anh lại hỏi: “Này, anh làm gì đây?”

La Phi cười xã giao đáp: “Có người bạn giới thiệu tôi đến chơi, cậu ấy nói là đến phòng 1536 để mua tiền xu đánh bạc.”

“Bạn nào?” Người đàn ông quan sát La Phi từ trên xuống dưới, “Anh bảo cậu ta cùng đến đây.” Xem ra gã cũng rất cảnh giác.

“Vương Cảnh Thạc mà.” La Phi nhe răng cười nói: “Cậu ấy đang chơi rất hào hứng ở bên dưới, làm gì có chuyện đồng ý đi lên?”

“Nói thế cũng vô ích.” Thái độ của người đàn ông vẫn rất cứng rắn, “Quy tắc ở chỗ chúng tôi, lần đầu tiên đến, bắt buộc phải có người quen dẫn đến.”

“Ồ, vâng vâng.” La Phi khách khí đáp lời, đột ngột đưa tay tóm chặt cánh tay đối phương, vừa kéo đồng thời vặn một nhát, gã liền mất thăng bằng. Đợi đến khi gã định thần lại được thì đã nằm sấp xuống mặt thảm trên nền hành lang, một tay bị bẻ quặt ra đằng sau, lưng thì bị ấn mạnh xuống, không sao động đậy được.

La Phi vòng tay trái ra quai hàm gã, cánh tay siết chặt cổ gã, khiến gã không sao kêu hét lên được. Đồng thời tay phải của anh ấn mạnh bàn tay bị bẻ quặt của gã theo chiều ngược với khớp tay. Gã đau không chịu nổi, mặt mũi méo xẹo.

La Phi ghé sát vào tai gã hỏi: “Có đau không?”

Người đàn ông lấy hết sức lực cố gắng gật đầu trong mức độ cho phép.

La Phi lại nói: “Nói cho anh biết: Tôi là cảnh sát. Lát nữa tôi hỏi cái gì, anh trả lời cái đó, không được hét. Hiểu chưa?”

Biến cố này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đối phương, gã ngớ ra, không biết đầu cua tai nheo ra làm sao.

La Phi cũng không phí lời, tiếp tục ấn ngược thật mạnh vào khớp bàn tay gã. Đợi đến khi đối phương rên lên “hư hư”, anh lại hỏi: “Nghe rõ chưa?”

Gã liên tục gật cầm xuống thảm mấy nhát liền, hết như gà mổ thóc. Cho đến khi cả hai tay La Phi đồng thời lỏng ra, gã mới thở phào như trút được gánh nặng.

Thấy đối phương đã biết điều, La Phi liền bắt đầu tra hỏi.

“Anh tên là gì?”

“Tôn... Tôn Càn.”

“Trong phòng có mấy người?”

“Chỉ có một người.”

“Là Vĩ Tiến Chương phải không?”

“Vâng, anh Chương...”

“Trên người anh có thể mở cửa phòng không?”

“Có ở trong túi quần bên phải.”

La Phi sờ túi quần đối phương, nhanh chóng tìm thấy thẻ mở cửa phòng. Sau đó anh cởi thắt lưng của đối phương, rút ra, thắt nút một cách thành thực, buộc hai tay đối phương ngược ra sau lưng. Anh cầm thắt lưng khẽ ra lệnh: “Đứng lên!”

Tôn Càn quay người gắng gượng đứng dậy. Vì thắt lưng đã bị rút mất, gã buộc phải dùng hai tay túm chặt lấy cạp quần ở sau mông thì chiếc quần dài mới không tụt xuống.

La Phi dắt Tôn Càn đến trước cửa phòng 1536, tay phải đưa thẻ phòng cắm vào khe nhét thẻ, cửa phòng liền mở ra. Ti vi trong phòng đang chiếu một bộ phim hài, bật tiếng rất to, không khí sặc sụa mùi thuốc lá.

Bước mấy bước vào trong phòng, vòng qua nhà vệ sinh ở cửa thì thấy một người đàn ông đang nằm uể oải phía đầu giường, tay kẹp một điều thuốc lá đã hút được một nửa. La Phi nhận ra người này chính là vị khách đăng ký thuê phòng tên là Vĩ Tiến Chương.

Vĩ Tiến Chương cũng đã nhìn thấy Tôn Càn và La Phi, hấn ngồi dậy, mặt đầy nghi ngờ, quay về phía Tôn Càn hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tôn Càn mặt mũi phiền não nhìn về phía La Phi, sợ sệt nói: “Anh... anh Chương, anh ta là cảnh sát.”

“Mẹ kiếp!” Vĩ Tiến Chương lập tức nhảy bật dậy, hấn vứt điều thuốc lá trên tay xuống đất, cúi đầu định xông luôn ra khỏi phòng. Tiếc là hấn vừa chạy ra ngoài mấy bước, đã bị La Phi đập một nhát vào ngực, người hấn như thể một bao cát nặng, lại đổ nhào xuống giường như cũ.

“Vĩ Tiến Chương!” La Phi nghiêm giọng quát, “Cảnh sát đã nắm được toàn bộ hồ sơ cá nhân của anh, anh còn định chạy đi đâu?!”

Vĩ Tiên Chương lập tức nhũn như con chi chi, hấn ngồi ử rữ ở đầu giường, làm ra vẻ đáng thương, phân bua: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi cũng chỉ là mấy người bạn tụ tập chơi tí thôi... Thực sự không vi phạm gì nghiêm trọng.”

Đầu tiên La Phi trình trọng cảnh báo: “Rốt cuộc là phạm tội ở mức nào thì còn phải xem kết quả điều tra của cảnh sát.” Sau đó anh lại dịu giọng, thay đổi ngữ khí: “Có điều hôm nay tôi đến đây không phải là vì việc của anh, tôi đang điều tra một vụ án. Nếu anh tích cực phối hợp, cũng có thể coi là một biểu hiện lập công.”

Vĩ Tiên Chương vội bày tỏ thái độ: “Phối hợp! Tôi nhất định phối hợp!”

La Phi chỉ về phía dưới cửa sổ: “Anh ngồi qua phía bên kia.” Ở đó kê một cái bàn nước và hai chiếc ghế sofa đơn.

Vĩ Tiên Chương ngoan ngoãn ngồi vào một chiếc ghế. La Phi đẩy luôn Tôn Càn vào góc trong, ra lệnh: “Anh ở yên chỗ này, đừng có động đậy.” Sau đó anh cũng đi đến bên cửa sổ, ngồi vào chiếc ghế còn lại. Anh lấy tấm ảnh của Vương Cảnh Thạc, đưa ra trước mặt Vĩ Tiên Chương, hỏi: “Người này chắc anh biết chứ?”

Vĩ Tiên Chương nhìn một cái nói luôn: “Biết - Vương Cảnh Thạc mà, bình thường chúng tôi đều gọi hấn là Vương Ngu Xuân, hấn lại gây án gì à?”

La Phi không đáp lời đối phương, anh tiếp tục hỏi: “Anh ta là khách thường xuyên của anh phải không?”

Vĩ Tiên Chương nhướng mắt lên, như thể đang nhầm tính, sau đó hấn trả lời: “Tính cả lần này là ba lần nha? Hấn thích đánh bạc, nhưng không có tiền, cho nên cũng không hay đến.”

“Lần này thì sao?” La Phi nheo mắt lại, “Có phải trong tay hấn có khá nhiều tiền không?”

“Hai hôm nay đã chơi tất cả hơn bốn nghìn tệ.” Vĩ Tiên Chương nhận xét, “Đối với hấn thì không ít đâu. Hai lần trước hấn đến cũng chỉ chơi ba đến năm trăm tệ thôi.”

“Anh có biết trên người hấn có tất cả bao nhiêu tiền không?”

Vĩ Tiên Chương đáp rất chắc chắn: “Tất cả cũng chỉ có hơn bốn nghìn tệ thôi, đã thua sạch rồi.”

La Phi “ồ” một tiếng.

Vĩ Tiến Chương nói chi tiết: “Hắn đến vào tối hôm kia, chơi suốt, chơi liền hai ngày rồi. Thực ra đến lúc chiều nay, hắn đã thua sạch toàn bộ tiền trong tay rồi, tất cả là bốn nghìn sáu trăm tệ. Sau đó hắn sống chết chèo kéo để tôi cho nợ trước một nghìn tệ, tôi đoán chắc là cũng chơi gần hết rồi?”

“Ồ chỗ các anh thắng thua nhiều thế à?” La Phi tỏ vẻ nghi ngờ, “Một tệ một quân bạc, hai ngày mà thua được tận hơn bốn nghìn tệ?”

“Cái này...” Vĩ Tiến Chương do dự một lúc, cuối cùng thành thật nói: “Quân bạc mà, không nhất định là một tệ một xu, cụ thể bao nhiêu tiền được giao hẹn vào lúc mua. Hai hôm nay Vương Cảnh Thạc chơi loại mười tệ một xu.”

Đúng thế, đằng nào cũng có tay sai đi theo để ghi sổ cho nên giá trị của quân bạc chỉ cần hai bên giao hẹn trước với nhau là được. Nếu vậy, Vĩ Tiến Chương cũng không có vẻ là nói dối. Có điều, không lẽ trên người Vương Cảnh Thạc thật sự chỉ có hơn bốn nghìn tệ? Điều này không khớp với tình hình vụ án.

La Phi suy nghĩ một lúc, lại nói với Vĩ Tiến Chương: “Một lát nữa anh làm theo lời tôi. Nếu làm tốt, lần này tôi tạm thời sẽ không truy cứu chuyện của anh.”

“Phải làm thế nào? Anh cứ phân công.” Vĩ Tiến Chương vừa nói vừa xắn tay áo lên, dáng vẻ hết sức sẵn sàng.

La Phi nói ra chi tiết kế hoạch của mình. Vĩ Tiến Chương nghe xong liền đưa tay vỗ ngực: “Anh cứ yên tâm, việc này đảm bảo xong.”

La Phi lại lấy điện thoại di động bấm số gọi cho Doãn Kiếm, dặn dò: “Lát nữa thằng tay sai sẽ dẫn Vương Cảnh Thạc lên, cậu cứ mặc kệ, lạng lẽ bám theo. Sau khi Vương Cảnh Thạc vào phòng, cậu hãy canh chừng bên ngoài.”

Khi La Phi gọi điện thoại, Vĩ Tiến Chương đứng dậy cời trói cho Tôn Càn, sau đó hắn ra lệnh “Mày đi gọi thằng Vương Ngu Xuân lên đây. Cứ nói là bây giờ tao không vui, không muốn cho nợ. Bảo nó trả số tiền còn nợ trước đã rồi tính.”

Tôn Càn vâng vâng dạ dạ đi ra ngoài. Vĩ Tiến Chương lại chạy đến cạnh La Phi, hai người cùng chờ đợi.

Khoảng mười phút sau, Tôn Càn dẫn Vương Cảnh Thạc vào trong phòng. Hai mắt Vương Cảnh Thạc đỏ quạch, dáng đi liêu xiêu, người đã vô cùng mệt mỏi. Nhưng mắt hắn lại ánh lên một sự phân kích rạng rỡ khác thường.

Nhìn mặt hắn, La Phi đã biết ngay: Nhân vật trước mặt đúng là loại vô tích sự nghiện cờ bạc nặng. Vì sao hắn lại bị mọi người khinh thường, vì sao từ con em của một cán bộ cao cấp lại trở thành một tên vô lại thành phố, vì sao lại nợ

một khoản tiền không lo như vậy... Những câu hỏi đó đều lập tức có ngay câu trả lời sau cái nhìn đầu tiên.

Đầu tiên Vĩ Tiến Chương hỏi Tôn Càn: “Chúng ta cho hấn nợ một nghìn tệ, còn lại bao nhiêu?”

“Chả còn bao nhiêu.” Tôn Càn cầm cuốn sổ ghi chép trong tay lên xem, “Anh ta lại thua bảy trăm hai mươi tệ, bây giờ số tiền vay còn lại hai trăm tám mươi tệ.”

Vĩ Tiến Chương trợn mắt nhìn Vương Cảnh Thạc: “Thôi được rồi, cứ trả trước bảy trăm hai mươi tệ này đi đã.”

“Anh Chương, em có tiền đâu.” Vương Cảnh Thạc nhích lên phía trước một bước, cười nhả nhỏ, “Anh cho em chơi thêm một lúc nữa, đến lúc thắng là em có thể trả được.”

“Cút con mẹ mày đi. Ông mày hết kiên nhẫn rồi, bây giờ ông mày muốn về nhà đi ngủ.” Vĩ Tiến Chương vừa chửi vừa đưa mắt ra hiệu cho Tôn Càn. Tôn Càn lập tức bặt một nhát vào sau gáy Vương Cảnh Thạc: “Con mẹ mày, có trả tiền không thì bảo?”

Thê chất Vương Cảnh Thạc vốn đã yếu, lại không hề phòng bị, bị cú bặt làm cho chao đảo. Tôn Càn được thê đập thêm một cú vào khuỷu chân hấn, Vương Cảnh Thạc khuỷu gối, quỳ luôn xuống trước mặt Vĩ Tiến Chương và La Phi.

Tôn Càn tiếp tục tiến lên, đưa tay tóm chặt cổ Vương Cảnh Thạc từ phía sau, ấn đầu đối phương ra đằng sau.

Vĩ Tiến Chương vất chân lên đùi, hất mũi chân vào cằm Vương Cảnh Thạc, cười một cách dữ tợn, hỏi: “Nói xem, bao giờ trả tiền?”

Wương Cảnh Thạc dường như đã quen với chuyện bị làm nhục như vậy, hấn cup mắt nói: “Anh Chương, em đúng là không có tiền. Hay là anh lôi em ra chợ xé lấy thịt bán? Biết đâu lại bán được một vài nghìn tệ?”

“Đã bảo mày là Vương Ngụ Xuẩn, mày đúng là thằng ngu xuẩn thật hả? Đến giờ này rồi còn bẻm mép với tao hả?” Vĩ Tiến Chương thọc mũi chân vào mồm Vương Cảnh Thạc, dẫn giọng chửi: “Con mẹ mày, tao cho mày bẻm mép! Tao cho mày bẻm mép!”

Mũi chân Vĩ Tiến Chương thọc một hồi, Vương Cảnh Thạc lại bị Tôn Càn tóm chặt sau gáy, hấn không dám phản kháng, cũng không thể né tránh được, đành nhắm mắt chịu đựng, trông bộ dạng vô cùng thảm hại.

La Phi thấy không thể để thể được nữa. Thực ra chính La Phi đã đưa ra kế hoạch ép Vương Cảnh Thạc trả nợ, nhưng anh không ngờ thủ đoạn của Vĩ Tiên Chương lại dã man như vậy. Thế nên lúc này anh khẽ ho một tiếng, ngậm ý bảo vừa thôi.

Vĩ Tiên Chương liền co chân lại, Tôn Càn cũng buông tay ra. Vương Cảnh Thạc vừa xoa gáy vừa bò dậy há miệng nhe răng, mặt mũi méo mó thảm hại.

“Mẹ kiếp, tao không có thời gian để lôi thôi với mày.” Vĩ Tiên Chương nói theo lời móm sẵn từ trước của La Phi, “Tao hỏi mày, cứ cho là mày không có tiền đi, trên người mày có thứ gì có thể cầm cố được không?”

“Mấy bộ áo rách, một đôi giày rách. Anh có lấy không?” Người Vương Cảnh Thạc run lên lẩy bẩy, đúng bộ dạng của một tên vô lại.

“Ai lấy những thứ đồng nát ấy của mày hả? Ý tao muốn nói là những thứ đáng tiền.”

“Em làm gì có cái gì đáng tiền? Đã đổi thành tiền hết từ lâu rồi, không đem đi đánh bạc, thì cũng mua rượu uống hết rồi.”

“Mày nghĩ kĩ xem.” Vĩ Tiên Chương nói bằng giọng dụ dỗ, “Chỉ cần mày đem ra được đồ tốt, không những có thể trả được nợ, tao còn cho mày thêm hai ba nghìn tệ nữa, cho mày chơi thật đã.”

Vương Cảnh Thạc xò hai tay: “Em thật sự không có.”

Vĩ Tiên Chương đưa mắt nhìn La Phi ngồi bên cạnh, ý muốn hỏi: Làm thế nào?

La Phi trầm ngâm một lát, bỗng anh ngược mắt lên, ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào mắt Vương Cảnh Thạc, đồng thời anh lạnh lùng hỏi: “Không phải là trong tay anh có kim cương à?”

Vương Cảnh Thạc ngó ra, sau đó, hần từ từ há mồm ra, vẻ mặt như thể vừa nghe thấy chuyện hoang đường nực cười nhất trên thế giới. “Trong tay tôi có kim cương?” Hần cười đến suýt ho, “Nếu tôi có kim cương trong tay, thì trong hố cút cũng đào ra được vàng!”

La Phi nhìn Vương Cảnh Thạc, quan sát từng nét mặt cử chỉ nhỏ nhất của đối phương. Đợi đến lúc Vương Cảnh Thạc dứt cơn cười, La Phi quay đầu nói với Vĩ Tiên Chương: “Hai anh đi trước đi.”

“Được thôi.” Vĩ Tiên Chương vui vẻ đáp lời, đứng lên đi luôn ra ngoài. Tôn Càn càng như vừa được đại xá, vội vàng chuồn ra trước, còn nhanh hơn cả thỏ.

Vương Cảnh Thạc nhìn theo bóng dáng Vĩ Tiến Chương, lại nhìn La Phi, nét mặt có vẻ ngạc nhiên. Hắn dường như không hiểu được: Cái tay khiến cho “anh Chương” khấp nép sợ sệt này rốt cuộc là ở đâu ra?

La Phi chỉ vào chiếc ghế sofa còn trống, nói: “Ngồi đi, Vương Cảnh Thạc thấy bảo ngồi liền ngồi, vẻ rất thoải mái bất cần. Lúc này, La Phi lại gọi điện thoại cho Doãn Kiếm đang canh chừng ở bên ngoài, bảo: “Cậu vào đi.”

Một lát sau, Doãn Kiếm đẩy cửa bước vào phòng, cậu kéo chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc ra ngồi xuống, ánh mắt lướt qua lướt lại về phía hai người ở phía đối diện, sốt ruột muốn biết điều gì đó.

La Phi lên tiếng trước, anh nói rõ thông tin về mình cho Vương Cảnh Thạc biết: “Chúng tôi là cảnh sát.”

“Cảnh sát?” Đầu tiên Vương Cảnh Thạc ngớ ra, tiếp đó liền kêu lên, “Tay vừa này là chủ sòng bạc, tôi đã thua hắn hơn bốn nghìn tệ cho hắn, tại sao các anh không bắt hắn?”

La Phi biết đối phương muốn gì, bèn nói: “Nếu bắt hắn thì tiền đánh bạc cũng phải tịch thu. Sau đó cả anh lẫn hắn còn phải nộp phạt.”

Vương Cảnh Thạc thất vọng thở dài, sau đó hắn lại lắc lắc cái đầu hỏi: “Thế các anh còn việc gì nữa? Không có việc gì thì tôi đi đây.”

La Phi đáp: “Tất nhiên là có việc, tôi muốn hỏi anh mấy câu.”

“Hỏi nhanh lên.” Vương Cảnh Thạc sốt ruột ngáp dài một cái, “Tôi đang buồn ngủ đây, hai hôm không ngủ rồi.”

La Phi liền đi thẳng vào trọng tâm tình hình vụ án: “Anh biết Lý Tuấn Tùng đúng không?”

Vương Cảnh Thạc dụi dụi cặp mắt sưng vù, hỏi lại: “Ai cơ?”

“Năm trước, bố anh mất ở bệnh viện Nhân Dân, vị bác sĩ gây ra sự cố lúc đó.”

“Ồ?” Vương Cảnh Thạc hình như đã nhớ ra, hắn chặc lưỡi hỏi: “Nhắc đến anh ta làm gì?”

“Anh rất không hài lòng đối với anh ta đúng không?”

“Tất nhiên là không hài lòng - anh ta đã làm cho bố tôi chết. Mặc dù tôi với ông già không có tình cảm, nhưng mỗi tháng hơn mười nghìn tệ tiền lương hưu đấy. Tôi có thể không có tình cảm với tiền được không?”

“Thế bây giờ anh còn tiếp xúc với anh ta không?”

“Có gì mà tiếp xúc chứ? Tôi và anh ta nước sông không phạm nước giếng.” Không ngờ Vương Cảnh Thạc lại nói một câu thành ngữ rất văn vẻ, sau đó lại bổ sung thêm: “Tôi không có tiền, anh ta cũng không có tiền, hai thằng khổ rách áo ôm tiếp xúc cái chết tiệt gì!”

La Phi chăm chú nhìn Vương Cảnh Thạc một lúc rồi nói: “Một thời gian trước, Lý Tuấn Tùng đã mất tích.”

Vương Cảnh Thạc chớp chớp mắt, vẻ mặt tỉnh bơ, bật ra mấy chữ: “Liên quan đến gì đến tôi.”

La Phi lại tiếp tục hỏi: “Anh ta đã bị bắt cóc. Tối hôm kia tên bắt cóc đã tiến hành trao đổi với người nhà của Lý Tuấn Tùng. Địa điểm trao đổi ở ngay khu vực khán đài K trong sân vận động Kim Sơn. Khi đó trong sân vận động đang diễn ra một trận bóng quan trọng. Lợi dụng thời điểm lộn xộn khi trận đấu kết thúc, tên bắt cóc đã lấy được thành công số kim cương trị giá một triệu tệ.”

Vương Cảnh Thạc quay đầu lại, hẩn nhìn La Phi, như thể đang suy ngẫm về ẩn ý trong lời nói của đối phương.

“Có bằng chứng cho thấy, lúc đó anh cũng đang ở trên khu vực khán đài K, mặc áo cầu thủ màu đỏ lẫn trong những người hâm mộ của đội khách. Hơn nữa, không lâu sau khi trận đấu kết thúc, anh còn gọi điện thoại cho vợ cũ của anh, nói là kiếm được một khoản tiền, đúng không?”

Vương Cảnh Thạc có vẻ ngỡ ngẩn đến mấy, lúc này cũng đã bắt đầu hiểu ra. “Ồ, anh cho rằng tôi là tên bắt cóc đó,” Mắt anh ta đảo như rang lạc, không biết đang nghĩ gì.

“Anh không muốn giải thích sao?”

“Tất nhiên phải giải thích chứ...”, Vương Cảnh Thạc dừng lại một lát, đột nhiên cười tinh quái và hỏi ngược lại “Đây là một vụ án lớn đấy nhỉ, đúng không?”

“Bắt cóc, tất nhiên là vụ án lớn.”

“Thế thì lời giải thích của tôi chắc rất có giá trị nhỉ?”

La Phi gật đầu. Vương Cảnh Thạc liền giơ năm ngón tay lên: “Tôi cũng không đòi nhiều, tiền cung cấp thông tin, năm trăm tệ.”

Lần này đến lượt La Phi ngó ra. Anh chưa từng gặp người nào đòi cảnh sát trả tiền cung cấp thông tin trong quá trình trả lời câu hỏi. Doãn Kiếm ở bên cạnh

cũng mắt chữ A miệng chữ I, cậu không tìm được, nhắc nhở đối phương: “Này, anh có mê ngủ không đấy hả? Bây giờ là chúng tôi cho anh một cơ hội giải thích. Nếu anh không cần cơ hội này, thì chúng tôi sẽ đưa anh về đồn công an, tạm giữ hình sự luôn.”

“Bắt thì bắt.” Vương Cảnh Thạc xòe tay về bắt cần, “Thế giới bên ngoài hiểm ác như thế, tôi kiếm một chỗ có ăn có mặc, nghỉ ngơi một thời gian cũng tốt.”

La Phi và Doãn Kiếm nhìn nhau, cùng chung cảm giác dở khóc dở cười. Với một vụ án lớn như thế này, cứ cho là chỉ ra năm trăm tệ từ kinh phí phá án thì cũng không có gì. Chỉ là khoản tiền này thanh toán cho một đối tượng khả nghi, thực sự có cảm giác như thể bị lừa đảo.

“Đưa cho anh tiền thì có tác dụng gì?” Doãn Kiếm nói bằng giọng giễu cợt, “Rồi lại chả thua bạc sạch?”

Không ngờ Vương Cảnh Thạc lẩm bẩm nói: “Lần này không đánh bạc nữa... Ngày mai là sinh nhật con gái tôi, tôi đã hứa rồi, sẽ mua cho nó một món quà.”

La Phi có chút cảm động. Xem ra mặc dù gã này là một tên lưu manh vô lại, nhưng vẫn khá quan tâm đến con gái. Thảo nào Vương San Y lại bệnh vực hẳn trước mặt mẹ.

Coi như tìm ra được một lý do có thể chấp nhận chuyện đòi tiền của đối phương, La Phi bèn gật đầu bảo: “Thôi được, chỉ cần anh nói rõ ràng, năm trăm tệ thì năm trăm tệ.”

Vương Cảnh Thạc tựa người vào ghế, lấy làm hài lòng. Sau đó hắn bắt đầu thủng thảng kể. “Chuyện này à, là như thế này. Tuần trước có người gửi đến nhà tôi một bức thư, thông tin người nhận viết tên tôi. Con gái tôi đã nhận giúp, sau đó đưa cho tôi. Trong thư có một tấm vé xem thi đấu bóng đá và một tờ vé xổ số. Tấm vé xem thi đấu bóng đá chính là trận tối hôm kia, tờ vé xổ số cũng liên quan đến trận đấu đó, so giải kiểu kép, trị giá hai nghìn tệ, đặt cược kết quả là hai đội hòa.”

La Phi chau mày: “Cho nên anh mới xuất hiện ở hiện trường diễn ra trận đấu? Anh có được hơn bốn nghìn tệ là do trúng xổ số?”

“Đúng thế. Tôi không hứng thú với bóng đá lắm, nhưng có tờ vé số trị giá lớn như vậy trong tay, thế nào cũng phải đến hiện trường nhòm ngó tí chứ.” Vương Cảnh Thạc đắc ý nói, “Hơn nữa, tôi đến nhòm một cái, đúng là trúng thưởng luôn.”

“Thế tại sao anh lại có áo cầu thủ màu đỏ?” Nếu không phải là fan hâm mộ bóng đá, chắc chắn không chuẩn bị trước áo cầu thủ chứ.

“Cái áo đó được phát khi vào sân vận động. Có người đứng ở cửa vào khán đài, thấy tôi không mặc áo cầu thủ liền phát cho tôi một cái, không mất tiền.”

Chuyện này cũng hợp lý, người phát áo chắc là người của câu lạc bộ fan hâm mộ của đội khách. La Phi lại hỏi: “Người viết thư cho anh là ai, anh có biết không?”

“Không biết, đó là một bức thư nặc danh. Vương Cảnh Thạc chớp chớp mắt, tôi đã nói rồi mà, ai rồi việc đi gửi mấy thứ này cho tôi? Không có món hời nào tự rụng từ trên trời rơi xuống cả! Quả nhiên, không biết có ai cố tình muốn hãm hại tôi đây?”

“La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, Doãn Kiếm hiểu ý, đi ra ngoài gọi hai cú điện thoại rồi quay lại báo cáo: Đã đối chiếu thông tin với câu lạc bộ fan hâm mộ của đội khách, hôm đó đúng là có người phát áo đội khách miễn phí cho người hâm mộ. Ngoài ra, Vương San Y cũng đã xác nhận chuyện bức thư nặc danh.”

“Tôi không nói dối, thấy chưa?” Vương Cảnh Thạc đưa tay ra, “Có thể đưa tiền được chưa?”

“Cái phong bì thư đó còn không?” Cho dù biết là trên chiếc phong bì cũng sẽ không để lại manh mối gì, nhưng La Phi vẫn không kìm được hỏi một câu.

“Không, vứt luôn vào thùng rác ngay lúc đó rồi.”

Wương Cảnh Thạc khều khều ngón tay, tỏ ý giục.

La Phi rút ví tiền ra, đếm lấy năm tờ một trăm tệ đưa cho đối phương.

Wương Cảnh Thạc cầm tiền nhét vào trong túi áo, vươn vai hỏi: “Giờ thì hết việc rồi chứ? Tôi không chịu được nữa đâu, buồn ngủ quá.”

“Anh cứ ngủ luôn ở đây đi.” La Phi ném chiếc thẻ mở cửa phòng lên mặt bàn uống nước, “Căn phòng này chắc là ở được đến trưa mai.”

Wương Cảnh Thạc cũng không khách sáo, hờn hờ cầm lấy chiếc thẻ phòng. Còn La Phi thì dẫn Doãn Kiếm rời khỏi căn phòng.

Vừa ra đến ngoài hành lang, Doãn Kiếm liền thở dài đánh sượt: “Lại đứt manh mối rồi!”

“Càng hy vọng thì càng thất vọng.” La Phi nói với Doãn Kiếm bằng giọng nửa an ủi nửa dạy bảo, “Sau này thì nhớ nhé, bất cứ lúc nào cũng không được quá lạc quan.”

Đội trưởng La, lần này anh bắt đầu nhận thấy đối phương không khớp từ khi nào? Tôi nghĩ chắc chắn anh phát hiện ra trước tôi, đúng không?”

“Khi nhìn thấy Vương Cảnh Thạc là một con bạc, tôi đã biết vụ án này rất có khả năng không phải do hấn gây ra.”

“Tại sao?”

“Bởi vì vụ bắt cóc này được vạch định vô cùng kín kẽ. Trong quá trình lấy tiền chuộc, tên bắt cóc còn loại trừ mọi rủi ro tiềm ẩn. Một người có ý thức khống chế rủi ro cao như vậy, làm sao có thể trở thành con bạc được? Cậu nhìn Vương Cảnh Thạc xem, trong hai ngày hấn thua mất hơn bốn nghìn tệ, điểm này rõ ràng không phù hợp với phong cách hành động của tên bắt cóc.”

Doãn Kiếm vừa lắng nghe vừa gật đầu, nhưng cậu nhanh chóng nảy ra một câu hỏi mới: “Nếu anh đã sớm biết tên bắt cóc không thể là một con bạc, thế thì tại sao lúc điều tra ở khách sạn, anh lại muốn đến phòng chơi game trước?”

“Cậu đã phức tạp hóa sự việc rồi.” La Phi khẽ mỉm cười, đưa ra một câu trả lời đơn giản, “Bởi vì phòng chơi game nằm dưới tầng ngầm, lúc đó ở gần chúng ta nhất.”